

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2009. gada 16. jūlijā *

Satura rādītājs

I	— Atbilstošās tiesību normas	I - 6463
II	— Prāvas rašanās fakti	I - 6466
III	— Process Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums	I - 6474
IV	— Lietas dalībnieku prasījumi	I - 6480
V	— Apelācijas pamati	I - 6481
VI	— Par apelāciju	I - 6482
A	— Par pirmo pamatu, kas attiecas uz to, ka Pirmās instances tiesa esot kļūdaini atzinusi, ka 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem “nav ietverts” iebildums par savstarpējo atbalstu, un nospriedusi, ka minētā iebilduma formulēšana nerada “nekādas īpašas tehniskas grūtības”	I - 6482
	1. Lietas dalībnieku argumenti	I - 6482
	2. Tiesas vērtējums	I - 6487
	a) Par pamata pirmajām trim daļām, kuras attiecas uz <i>res judicata</i> , kas piemīt spriedumam lietā <i>Schneider I</i> , neievērošanu, pēc būtības neprecīzu faktu konstatēšanu un pierādījumu sagrozišanu	I - 6487
	i) Par to, vai 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem ir atsauce uz iebildumu par savstarpēju atbalstu	I - 6489
	ii) Par to, vai pastāv grūtības, kas varētu likt šķēršļus iebilduma par savstarpējo atbalstu pietiekami skaidrai un precīzai formulēšanai 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem	I - 6494
	b) Par pamata ceturto daļu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu	I - 6496

* Tiesvedības valoda — franču.

B — Par otro pamatu, kas attiecas uz to, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini atzinusi, ka Komisija ir izdarījusi pietiekami būtisku tāda noteikuma pārkāpumu, kura mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām	I - 6497
1. Lietas dalībnieku argumenti	I - 6497
2. Tiesas vērtējums	I - 6502
a) Par pamata pirmo daļu, kas attiecas uz kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā	I - 6502
b) Par pamata otro daļu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu	I - 6505
C — Par trešo pamatu, kas attiecas uz to, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini atzinusi, ka pastāv tieša cēloņsakarība starp Komisijas kļūdu un zaudējumiem, ko <i>Schneider</i> cietusi piešķirtā <i>Legrand</i> pārdošanas cenas samazinājuma dēļ	I - 6509
1. Lietas dalībnieku argumenti	I - 6509
2. Tiesas vērtējums	I - 6511
a) Par pieņemamību	I - 6511
b) Par lietas būtību	I - 6513
VII — Par pārsūdzētā sprieduma daļējas atcelšanas sekām	- 6518
A — Par zaudējumiem, ko veido izmaksas, kas <i>Schneider</i> radās, piedaloties atkārtotā koncentrācijas kontroles procedūrā	- 6518
B — Par zaudējumiem, kas atbilst <i>Schneider</i> piešķirtajam <i>Legrand</i> pārdošanas cenas samazinājumam	I - 6520
VIII — Par tiesāšanās izdevumiem	I - 6521
	I - 6459

Lieta C-440/07 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2007. gada 21. septembrī iesniedza

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv M. Petits [*M. Petite*], F. Arbo [*F. Arbault*], T. Hristoforu [*T. Christoforou*], R. Liāls [*R. Lyal*] un K. F. Dirāna [*C.-F. Durand*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki —

Schneider Electric SA, Riejmalmezonā [*Rueil-Malmaison*] (Francija), ko pārstāv M. Pitī [*M. Pittie*] un A. Vinklers [*A. Winckler*], *avocats*,

prasītāja pirmajā instancē,

Vācijas Federatīvā Republika,

I - 6460

Francijas Republika,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], A. O'Kifs [*A. Ó Caoimh*] un Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši J. Makarčiks [*J. Makarczyk*], P. Kūris [*P. Kūris*], E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents),

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*], sekretārs M. A. Godisārs [*M.-A. Gaudissart*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 3. decembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2009. gada 3. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 11. jūlija spriedumu lietā T-351/03 *Schneider Electric*/Komisija (Krājums, II-2237. lpp.; turpmāk tekstā — “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru tā:
 - piesprieda Eiropas Kopienai atlidzināt, pirmkārt, uzņēmumam *Schneider Electric SA* (turpmāk tekstā — “*Schneider*”) radušos izdevumus, piedaloties atkārtotā koncentrācijas kontroles procedūrā, kas uzsākta pēc Pirmās instances tiesas 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietā T-310/01 un lietā T-77/02 *Schneider Electric*/Komisija (*Recueil*, II-4071. lpp. un II-4201. lpp.; turpmāk tekstā attiecīgi — “spriedums lietā *Schneider I*” un “spriedums lietā *Schneider II*”) pasludināšanas, un, otrkārt, divas trešdaļas no zaudējumiem, ko cietusi *Schneider Legrand SA* (turpmāk tekstā — “*Legrand*”) pārdošanas cenas samazinājuma dēļ, kas *Schneider* bija jāpiešķir pircējam par *Legrand* faktiskās pārdošanas atlikšanu līdz 2002. gada 10. decembrim;
 - noraidīja prasību pārējā daļā;
 - aicināja lietas dalībniekus trīs mēnešu laikā iesniegt Pirmās instances tiesai aprēķinu par pirmo zaudējumu prasījumu, par kuru panākta kopīga vienošanās, vai, ja šāda vienošanās netiek panākta, — savas prasījumu summas;

- noteica ekspertīzi, lai izvērtētu otro zaudējumu prasījumu;

- noteica, ka atlīdzība, kas prasītājam maksājama, no 2002. gada 10. decembra, kad radušies zaudējumi, kuri ir saistīti ar *Legrand* faktisko pārdošanu, tiks pārrēķināta, pieskaitot procentus līdz dienai, kad tiks pasludināts spriedums, ar kuru noteikts pienākums atlīdzināt ciestos zaudējumus, un nokavējuma procentus no šīs pēdējās minētās dienas līdz pilnīgai nomaksai;

- atlika lēmumu par tiesāšanās izdevumiem.

I — Atbilstošās tiesību normas

2. Saskaņā ar Padomes 1989. gada 21. decembra Regulas (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV L 395, 1. lpp., labojums OV 1990, L 257, 13. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1997. gada 30. jūnija Regulu (EK) Nr. 1310/97 (OV L 180, 1. lpp.; turpmāk tekstā — “Regula”) 2. pantu to, vai koncentrācija, uz kuru attiecas šī regula, ir saderīga ar kopējo tirgu, vērtē Komisija.

3. Saskaņā ar šīs pašas regulas 4. panta 1. punktu par šādām koncentrācijām Komisijai jāpaziņo ne vēlāk kā nedēļu pēc nolīguma noslēgšanas, paziņojuma par publisko piedāvājumu vai par kontrolpaketes iegūšanu vai apmaiņu.

4

Piemērojot minētās regulas 6. un 8. pantu:

- Komisija izskata paziņojumu, tiklīdz tas ir saņemts;

- ja tā konstatē, ka paziņotā koncentrācija atbilst šīs regulas darbības jomai un nerada nopietnas šaubas attiecībā uz tās saderību ar kopējo tirgu, tā izlemj necelt pret to iebildumus un atzīst koncentrāciju par saderīgu ar kopējo tirgu;

- ja turpretim tā konstatē, ka šī koncentrācija atbilst šīs regulas darbības jomai un rada nopietnas šaubas attiecībā uz tās saderību ar kopējo tirgu, tā izlemj uzsākt detalizētas pārbaudes procedūru;

- ja atbilstošā gadījumā pēc attiecīgo uzņēmumu veiktajām izmaiņām tā konstatē, ka paziņotā koncentrācija vairs nerada šādas šaubas, tā var pieņemt lēmumu neiebilst pret koncentrāciju un atzīt to par saderīgu ar kopējo tirgu;

- ja tā konstatē, ka koncentrācija nav saderīga ar kopējo tirgu, tā pieņem attiecīgu lēmumu;

- šādā gadījumā un ja koncentrācija ir jau uzsākta Komisija, vai nu pieņemot lēmumu, ar kuru koncentrāciju atzīst par nesaderīgu, vai arī atšķirīgu lēmumu, drīkst pieprasīt uzņēmumu vai apvienoto aktīvu sadalīšanu vai kopīgas kontroles pārtraukšanu, vai kādu citu piemērotu darbību, kas atjaunotu efektīvu konkurenci.

- 5 Regulas 7. panta 1. punktā ir noteikts, ka koncentrācija nevar tikt uzsākta ne pirms tā tikusi paziņota, ne pirms tās atzīšanas par saderīgu ar kopējo tirgu.
- 6 Tomēr atbilstoši 7. panta 3. punktam šī tiesību norma nav šķērslis publiskam pirkuma vai akciju apmaiņas piedāvājumam, par ko Komisijai paziņots, ar noteikumu, ka ieguvējs neizmanto balsstiesības, kas saistītas ar attiecīgajiem vērtspapīriem, vai to dara tikai, lai saglabātu savu investīciju pilnu vērtību un pamatojoties uz Komisijas piešķirto atbrīvojumu.
- 7 Saskaņā ar 10. panta 1. punktu: ja par koncentrāciju ir paziņots, Komisijas lēmums atzīt šo koncentrāciju par saderīgu vai arī uzsākt detalizētas pārbaudes procedūru ir jāpieņem ne vēlāk kā viena mēneša laikā no nākamās dienas pēc paziņošanas vai, ja ar paziņojumu iesniegtā informācija nav pilnīga, nākošajā dienā pēc pilnīgas informācijas iesniegšanas.
- 8 10. panta 2. un 3. punktā ir paredzēts, ka, veicot detalizētu pārbaudi, Komisijai ir jāpieņem lēmums par koncentrācijas saderību ne vēlāk kā četru mēnešu laikā pēc procedūras uzsākšanas dienas.
- 9 Saskaņā ar 10. panta 5. punktu: ja Kopienų Tiesa pasludina spriedumu, ar kuru pilnībā vai daļēji atceļ Komisijas lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar šo regulu, termiņi, kas noteikti šajā regulā, no jauna sākas no sprieduma pasludināšanas dienas.
- 10 Piemērojot 10. panta 6. punktu, paziņotā koncentrācija tiek uzskatīta par saderīgu ar kopējo tirgu, ja Komisija nav pieņēmusi vai nu lēmumu uzsākt detalizētas pārbaudes

procedūru ne vēlāk kā viena mēneša laikā no paziņošanas, vai pēc pilnīgas informācijas saņemšanas vai arī, ja tiek uzsākta detalizētas pārbaudes procedūra, lēmumu, kurā tiek izlemts par koncentrācijas saderīgumu, četru mēnešu laikā pēc šīs uzsākšanas.

- 11 Regulas 18. panta 1. punktā ir noteikts, ka pirms jebkāda lēmuma, tostarp lēmuma, ar kuru koncentrācija atzīta par nesaderīgu, pieņemšanas Komisija ieinteresētajiem uzņēmumiem dod iespēju visās procedūras stadijās līdz konsultācijām ar Padomdevēju komiteju, kas paredzēta 19. pantā, izteikt savu viedokli par iebildumiem, kuri pret tiem izvirzīti.
- 12 18. panta 3. punktā ir noteikts, ka Komisija pieņem lēmumu, pamatojoties tikai uz iebildumiem, par kuriem ieinteresētās personas ir varējušas iesniegt savus apsvērumus un ka izmeklēšanā pilnīgi jāievēro to tiesības uz aizstāvību.

II — Prāvas rašanās fakti

- 13 2001. gada 16. februārī Francijas divu uzņēmumu grupu mātes sabiedrības *Schneider* un *Legrand*, kuras darbojas, pirmkārt, ierīču un sistēmu ražošanā un tirdzniecībā elektroapgādes, rūpnieciskās pārbaudes un automatizācijas nozarē un, otrkārt, zemsprieguma instalācijas elektroiekārtu ražošanā un tirdzniecībā, atbilstoši Regulas 4. panta 1. punktam Komisijai paziņoja plānu, atbilstoši kuram *Schneider* iegūtu kontroli pār visu *Legrand* uzņēmumu, izmantojot publisku akciju apmaiņas piedāvājumu.
- 14 Uzskatot, ka koncentrācija radīja nopietnas šaubas par tās saderību ar kopējo tirgu, Komisija uzsāka detalizētas pārbaudes procedūru.

- 15 2001. gada 3. augustā tā nosūtīja *Schneider* paziņojumu par iebildumiem, uzskatot, ka koncentrācijas rezultātā izveidotos vai nostiprinātos dominējošais stāvoklis vairākos valsts nozaru tirgos.
- 16 2001. gada 6. augustā *Commission des opérations de bourse* [Vērtspapīru tirgus komisija] sniedza atzinumu par *Schneider* publiska akciju apmaiņas piedāvājuma galīgo rezultātu. Pēc šī darījuma *Schneider* bija ieguvusi 98,7 % no *Legrand* akcijām.
- 17 Savā 2001. gada 16. augusta atbildē uz paziņojumu par iebildumiem koncentrācijas dalībnieki apstrīdēja Komisijas sniegto tirgu definīciju, kā arī tās analīzi par koncentrācijas ietekmi uz šiem tirgiem.
- 18 2001. gada 29. augustā notika koncentrācijas dalībnieku un Komisijas dienestu sanāksme, kuras mērķis bija noteikt koncentrācijas iespējamās izmaiņas, kas varētu atrisināt Komisijas norādītās konkurences problēmas.
- 19 *Schneider* vairākkārt Komisijai piedāvāja veikt korektīvos pasākumus.
- 20 Detalizētās pārbaudes procedūras beigās Komisija uzskatīja, ka koncentrācija bija nesaderīga ar kopējo tirgu. Pēc tās domām, šī koncentrācija, pirmkārt, radītu dominējošu stāvokli, kura rezultātā tiktu būtiski traucēta efektīva konkurence dažādos valsts nozaru tirgos, proti, Dānijas, Grieķijas, Spānijas, Francijas, Itālijas, Portugāles un Apvienotās Karalistes tirgos, un, otrkārt, nostiprinātu šādu dominējošo stāvokli dažādos Francijas nozaru tirgos.

- 21 Līdz ar to 2001. gada 10. oktobrī Komisija pieņēma Lēmumu 2004/275/EK, ar ko koncentrācija tiek atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu (OV 2004, L 101, 1. lpp.; turpmāk tekstā — “nelabvēlīgais lēmums”), kurā tā uzskatīja, ka *Schneider* piedāvātie korektīvie pasākumi neļauj atrisināt konstatētās konkurences problēmas.
- 22 2001. gada 24. oktobrī tā nosūtīja *Schneider* otru paziņojumu par iebildumiem, lai sadalītu *Schneider* un *Legrand*.
- 23 2001. gada 13. decembrī *Schneider* Pirmās instances tiesā cēla prasību atcelt nelabvēlīgo lēmumu (lieta T-310/01) un ar atsevišķu pieteikumu lūdza Pirmās instances tiesu šo prasību izskatīt paātrinātā procesā saskaņā ar tās Reglamenta 76.a pantu.
- 24 2002. gada 23. janvārī Pirmās instances tiesa noraidīja šo pieteikumu.
- 25 2002. gada 30. janvārī Komisija pieņēma Lēmumu 2004/276/EK, ar kuru, pamatojoties uz Padomes Regulas (EEK) Nr. 4064/89 8. panta 4. punktu, uzdota uzņēmumu sadalīšana (OV 2004, L 101, 134. lpp.; turpmāk tekstā — “lēmums par sadalīšanu”).
- 26 Ar šo lēmumu *Schneider* ir uzdots atdalīties no *Legrand* deviņu mēnešu laikā, šim termiņam beidzoties 2002. gada 5. novembrī.
- 27 Ar 2002. gada 18. martā iesniegtiem dokumentiem *Schneider* cēla prasību atcelt lēmumu par sadalīšanu (lieta T-77/02), iesniedza pieteikumu, lūdzot, lai Pirmās

instances tiesa izskata šo prasību paātrinātā procesā, kā arī pieteikumu par lēmuma par sadalīšanu piemērošanas apturēšanu (lieta T-77/02 R).

- 28 Pieteikums par lietas izskatīšanu paātrinātā procesā lietā T-77/02 tika apmierināts ar lēmumu, kas paziņots 2002. gada 25. martā.
- 29 Pēc 2002. gada 23. aprīļa tiesas sēdes pagaidu neregulējuma tiesvedībā lietā T-77/02 R Komisija ar 2002. gada 8. maija vēstuli līdz 2003. gada 5. februārim pagarināja uzņēmumam *Schneider* noteikto termiņu, lai atdalītos no uzņēmuma *Legrand*, neskarot sadalīšanas procesa posmu īstenošanu pagarinātā termiņa laikā.
- 30 2002. gada 3. maijā Pirmās instances tiesa apmierināja *Schneider* pieteikumu par lietas T-310/01 izskatīšanu paātrinātā procesā, ņemot vērā, ka *Schneider* bija apstiprinājusi, ka tā saglabā sava prasības pieteikuma saīsināto versiju, kas nosūtīta 2002. gada 12. aprīlī.
- 31 Ņemot vērā Komisijas 2002. gada 8. maija vēstulē piešķirto termiņa pagarinājumu sadalīšanas īstenošanai, *Schneider* atteicās no sava pieteikuma par piemērošanas apturēšanu lietā T-77/02 R.
- 32 *Schneider* sagatavoja *Legrand* pārdošanu, kura tiktu īstenota, ja tiktu noraidītas abas tās celtās prasības atcelt tiesību aktu. Šajā sakarā 2002. gada 26. jūlijā tā ar konsorciju *Wendel-KKR* (turpmāk tekstā — “*Wendel-KKR*”) noslēdza pārdošanas līgumu. Šis pārdošanas līgums bija izpildāms vēlākais 2002. gada 10. decembrī. Nelabvēlīgā lēmuma atcelšanas gadījumā *Schneider* bija tiesīga lauzt līgumu līdz 2002. gada 5. decembrim, samaksājot kompensāciju par līguma laušanu EUR 180 miljonu apmērā.

- 33 Ar 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietā *Schneider I* Pirmās instances tiesa atcēla nelabvēlīgo lēmumu, to pamatojot ar kļūdām, kas pieļautas, analizējot un vērtējot koncentrācijas ietekmi uz ārpus Francijas esošajiem valstu nozaru tirgiem, kā arī ar tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kura dēļ analīze par koncentrācijas ietekmi uz Francijas nozaru tirgiem un *Schneider* piedāvātajiem korektīvajiem pasākumiem nav spēkā.
- 34 Attiecībā uz ārpus Francijas esošajiem valstu nozaru tirgiem Pirmās instances tiesa it īpaši uzskatīja, ka Komisija ir pārāk augstu novērtējusi koncentrācijas rezultātā radītās jaunās sabiedrības ekonomisko ietekmi un pārāk zemu novērtējusi divu minētās sabiedrības nozīmīgu konkurentu ekonomisko ietekmi dažos tirgos, attiecīgi pārāk augstu vērtējot šīs jaunās sabiedrības spēku.
- 35 Attiecībā uz Francijas nozaru tirgiem, ko ietekmējusi paziņotā koncentrācija, tā saistībā ar *Schneider* izvirzīto pamatu nosprieda, ka Komisija, veicot detalizēto pārbaudi, ir pārkāpusi tiesības uz aizstāvību.
- 36 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa apstiprināja, ka no 2001. gada 3. augusta paziņojuma par iebildumiem teksta neizriet, ka tajā pietiekami skaidri un precīzi būtu aplūkota *Schneider* stāvokļa nostiprināšana attiecībā uz Francijas zemsprieguma elektroiekārtu piegādātājiem ne tikai sakarā ar to, ka tika pievienoti *Legrand* ienākumi no pārdošanas elektrisko vadības kontroles paneļu aprīkojumu tirgos, bet arī sakarā ar *Legrand* vadošo stāvokli ultraterminālo elektroiekārtu segmentos.
- 37 Turklāt Pirmās instances tiesa norādīja, ka paziņojuma par iebildumiem vispārīgajos secinājumos ir uzskaitīti dažādie valstu nozaru tirgi, kurus ietekmējusi koncentrācija, nekādi nepierādot, ka viena no abiem uzņēmumiem stāvoklis attiecīgajā preču tirgū kaut kādā veidā atbalstītu otra uzņēmuma stāvokli citā nozaru tirgū.

- 38 Turpinot Pirmās instances tiesa nosprieda, ka paziņojums par iebildumiem neļāva *Schneider* pilnībā izvērtēt Komisijas konstatētās konkurences problēmas, kas piegādes līmeni rastos Francijas zemsprieguma elektroiekārtu tirgū.
- 39 Tā uzskatīja, ka tādējādi *Schneider* tika liegta, pirmkārt, iespēja atbilstoši pēc būtības apstrīdēt Komisijas apgalvojumu un, otrkārt, iespēja atbilstoši un savlaicīgi iesniegt savus piedāvājumus piemērotiem korektīvajiem pasākumiem.
- 40 Ar savu spriedumu lietā *Schneider II* Pirmās instances tiesa atcēla lēmumu par sadalīšanu, pamatojoties uz to, ka tas bija atceltā nelabvēlīgā lēmuma īstenošanas pasākums.
- 41 Komisija nav iesniegusi apelācijas sūdzības par spriedumiem lietās *Schneider I* un *Schneider II*, kuriem tādējādi ir radies *res judicata* spēks.
- 42 Ar 2002. gada 13. novembra vēstuli Komisija informēja *Schneider*, ka koncentrācija varēja apdraudēt konkurenci Francijas nozaru tirgos sakarā ar ievērojamu *Schneider* un *Legrand* tirgus daļu pārklāšanos, to tradicionālās sacensības izzušanu, uzņēmumam *Schneider-Legrand* piederošo preču zīmju nozīmīgumu, to ietekmi uz vairumtirgotājiem un jebkāda cita konkurenta nespēju aizstāt konkurences spiedienu, kādu izdarīja *Legrand* pirms koncentrācijas veikšanas.
- 43 Komisija uzskata, ka koncentrācijas rezultātā katrā no ietekmētajiem tirgiem, kuros vienam vai otram dalībniekam bija dominējošais stāvoklis pirms koncentrācijas, tiktu

izslēgts tiešs konkurents, kas vienīgais varēja izdarīt konkurences spiedienu uz dominējošo uzņēmumu, tā atbalsta dēļ šīs pašas grupas ļoti spēcīgajam stāvoklim citos šīs pašas nozares segmentos.

44 2002. gada 14. novembrī *Schneider* piedāvāja Komisijai korektīvos pasākumus, kuru mērķis ir novērst darbību pārklāšanos starp *Schneider* un *Legrand* ietekmētajos Francijas nozaru tirgos.

45 2002. gada 15. novembrī Komisija *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (C 279, 22. lpp.) publicēja atzinumu par atkārtotas koncentrācijas kontroles veikšanu, precizējot, ka saskaņā ar Regulas 10. panta 5. punktu pārbaudes termiņi sākas 2002. gada 23. oktobrī, kas ir nākamā diena pēc sprieduma lietā *Schneider I* pasludināšanas, un aicinot trešās personas iesniegt savus iespējamus apsvērumus.

46 2002. gada 25. novembra vēstulē *Schneider* norādīja Komisijai, ka tās 2002. gada 13. novembra vēstulē ietvertie argumenti koncentrācijas seku izvērtējuma katrā tirgū neesamības dēļ pēc sava rakstura un apjoma vēl arvien ir neprecīzi, nepierādot pret konkurenci vērstu seku pastāvēšanu ietekmētajos tirgos, un ka Komisijas vispārīgie apsvērumi neatbilda patiesībai.

47 Ar 2002. gada 29. novembra vēstuli Komisija informēja *Schneider*, ka tās secīgi piedāvātie korektīvie pasākumi nebija pietiekami, lai novērstu visus no koncentrācijas izrietošos konkurences ierobežojumus, jo saglabājās šaubas par pārdoto darbību dzīvotspēju un autonomiju, un tāpēc, ka piedāvātie pasākumi nebija piemēroti, lai radītu pretspēku uzņēmuma *Schneider-Legrand* ietekmei.

48 2002. gada 2. decembra vēstulē *Schneider* atbildēja, ka šajā, jau tik tālu nonākušajā, procedūras stadijā Komisijas nostājas dēļ nebija iespējams turpināt diskusijas un ka, lai

izbeigtu vairāk nekā gadu ilgušo nenoteiktību, *Schneider* bija nolēmusi pārdot *Legrand* uzņēmumam *Wendel-KKR*.

- 49 Ar Komisijai adresētu 2002. gada 3. decembra faksu *Schneider* apstiprināja savu lēmumu. Tā precizēja, ka saskaņā ar 2002. gada 26. jūlija pārdošanas līguma noteikumiem *Legrand* pārdošanas uzņēmumam *Wendel-KKR* īstenošana vairs nekādi nebija atkarīga no tās iniciatīvas un tai bija jānotiek 2002. gada 10. decembrī.
- 50 Ar 2002. gada 4. decembra lēmumu Komisija uzsāka koncentrācijas detalizētas pārbaudes procedūru, jo *Schneider* piedāvātie korektīvie pasākumi izmeklēšanas laikā neļāva novērst nopietnās šaubas, kas palika attiecībā uz koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu, ņemot vērā nelabvēlīgajā lēmumā minēto šīs koncentrācijas ietekmi uz Francijas nozaru tirgiem.
- 51 2002. gada 11. decembrī *Schneider* apliecināja Komisijai, ka tās daļu sabiedrībā *Legrand* pārdošana uzņēmumam *Wendel-KKR* notika 2002. gada 10. decembrī.
- 52 Ar 2002. gada 13. decembra vēstuli Komisija informēja *Schneider* par to, ka priekšmeta neesamības dēļ izmeklēšana tiek izbeigta.
- 53 2003. gada 10. februārī *Schneider* cēla prasību atcelt 2002. gada 4. decembra lēmumu par detalizētas pārbaudes procedūras uzsākšanu un 2002. gada 13. decembra lēmumu par tās izbeigšanu (lieta T-48/03).

- 54 Ar 2004. gada 29. oktobra rīkojumiem lietās T-310/01 DEP un T-77/02 DEP *Schneider Electric*/Komisija Pirmās instances tiesa piesprieda Komisijai atlīdzināt izdevumus, kas bija radušies *Schneider*: EUR 419 595,32 apmērā — lietā T-310/01 un EUR 426 275,06 apmērā — lietās T-77/02 un T-77/02 R.
- 55 Ar 2006. gada 31. janvāra rīkojumu lietā T-48/03 *Schneider Electric*/Komisija (Krājums, II-111. lpp.) Pirmās instances tiesa kā nepieņemamu noraidīja prasību atcelt tiesību aktu lietā T-48/03, jo lēmums par detalizētas pārbaudes procedūras uzsākšanu un lēmums par tās izbeigšanu neesot bijuši uzņēmumam *Schneider* nelabvēlīgi akti.
- 56 2006. gada 12. aprīlī *Schneider* par šo rīkojumu iesniedza apelācijas sūdzību.
- 57 Šī apelācijas sūdzība tika noraidīta ar Tiesas 2007. gada 9. marta rīkojumu lietā C-188/06 P *Schneider Electric*/Komisija.

III — Process Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 58 2003. gada 10. oktobrī *Schneider* Pirmās instances tiesā cēla prasību pret Komisiju par to zaudējumu atlīdzību, kuri tai esot nodarīti paziņotās koncentrācijas saderības ar kopējo tirgu kontroles procedūrā pieļauto nelikumību dēļ.

59 Tās prasījumi Pirmās instances tiesai bija šādi:

- galvenokārt, piespriest Kopienai samaksāt tai naudas summu EUR 1 663 734 716,76 apmērā, paturot iespēju to samazināt par atlīdzināmo tiesāšanās izdevumu summu, kas noteikta rīkojumos par izdevumu segšanu lietās T-310/01 DEP un T-77/02 DEP, pieskaitot, pirmkārt, procentus ar gada likmi 4 %, kas maksājami no 2002. gada 4. decembra līdz pilnīgai samaksai, un, otrkārt, nodokļu summu, kuru *Schneider* saņemšanas brīdī būs jāmaksā par piešķirto zaudējumu atlīdzības summu;

- pakārtoti:
 - atzīt prasību par pieņemamu,

 - konstatēt Kopienas ārpuslīgumisko atbildību,

 - noteikt procedūru, kas jāizmanto, lai noteiktu atlīdzināmo zaudējumu, ko cietusi *Schneider*, apmēru;

- piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

- 60 2003. gada 11. decembrī Pirmās instances tiesa nolēma, ka mutvārdu paskaidrojumi ir sniedzami vienīgi par Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās principu un zaudējumu novērtēšanas metodoloģiju.
- 61 Ar 2004. gada 20. aprīļa un 2004. gada 6. decembra rīkojumiem Vācijas Federatīvajai Republikai un Francijas Republikai tika atļauts iestāties lietā: Vācijas Federatīvajai Republikai — Komisijas prasījumu atbalstam, savukārt Francijas Republikai — *Schneider* prasījumu atbalstam.
- 62 Pārsūdzētajā spriedumā Pirmās instances tiesa nosprieda šā sprieduma 1. punktā norādīto.
- 63 Pārsūdzētā sprieduma 152. un 156. punktā tā nosprieda, ka spriedumā lietā *Schneider I* noteiktā tiesību uz aizstāvību neievērošana attiecībā uz Francijas nozaru tirgiem ir acīmredzams un būtisks tādas tiesību normas pārkāpums, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām un kura ir iekļauta Regulas 18. panta 1. un 3. punktā.
- 64 Pārsūdzētā sprieduma 155. punktā Pirmās instances tiesa šādi noraidīja Komisijas argumentu par īpašajiem šķēršļiem, kas tās dienestiem objektīvi rodas detalizētas pārbaudes procedūras laikā:

“Atbildētājas arguments par grūtībām, kas ir raksturīgas sarežģītas tirgus analīzes izstrādē, pastāvot ļoti striktam laika ierobežojumam, ir nebūtisks, tā kā šajā sakarā apgalvoto zaudējumu izcelsme nav attiecīgo tirgu analīze paziņojumā par iebildumiem vai [nelabvēlīgajā] lēmumā [...], bet gan tas, ka paziņojumā par iebildumiem nav ietverta būtiska norāde tā secinājumos un [nelabvēlīgā] lēmuma [...] rezolutīvajā daļā, kas nerada nekādas īpašas tehniskas grūtības, neprasot nekādu īpašu papildu pārbaudi, kuru

nevarēja veikt laika dēļ, un šis norādes neesamību nevar pamatot ar nejašu pārrakstīšanās kļūdu, ko kompensētu paziņojuma par iebildumiem teksts kopumā.”

- 65 Tā paša sprieduma 157. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka attiecīgo tiesību uz aizstāvību neievērošana, ko pieļāva Komisija, ir tāds pārkāpums, kas rada Kopienas ārpuslīgumisko atbildību.
- 66 Vērtējumā par to, vai ir nodarīti zaudējumi un vai pastāv cēloņsakarība starp Komisijas kļūdu un šiem zaudējumiem, tā pārsūdzētā sprieduma 269. punktā atzīmēja, ka, lai arī pietiekami būtiska tiesību uz aizstāvību pārkāpuma dēļ nelabvēlīgais lēmums ir prettiesisks, no tā tomēr neizriet, ka šāda pārkāpuma neesamības gadījumā koncentrāciju būtu bijis jāatzīst par saderīgu ar kopējo tirgu.
- 67 Pārsūdzētā sprieduma 278. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka nelabvēlīgajā lēmumā atrastais trūkums neliedza *Schneider* tiesības saņemt lēmumu par koncentrācijas saderību, kas pamatotu to, ka visas šo tiesību liegšanas finansiālās sekas un it īpaši tās, kas izriet no pienākuma pārdot *Legrand* aktīvus, tiek uzskatītas par zaudējumiem, par kuriem ir atbildīga Kopiena.
- 68 Pēc tam pārsūdzētā sprieduma 279. punktā tā nosprieda, ka *Schneider* nevarēja apgalvot, ka ir cietusi zaudējumus to *Legrand* zaudēto aktīvu vērtības apmērā, kuri *Schneider* piederēja 2001. gada 10. oktobrī, jo nepastāv pietiekami tieša cēloņsakarība starp šiem zaudējumiem un pārkāpumu, kas rada Kopienas atbildības iestāšanos.

69 Savukārt 288. un 316. punktā tā piekrita, ka pastāv pietiekami tieša cēloņsakarība starp pieļauto pārkāpumu un divu veidu zaudējumiem, kas radušies *Schneider*, proti:

- izdevumi, kas uzņēmumam radās, piedaloties atkārtotā koncentrācijas kontroles procedūrā pēc Pirmās instances tiesas 2002. gada 22. oktobrī pasludinātajiem spriedumiem par tiesību akta atcelšanu;

- pārdošanas cenas samazinājums, kas *Schneider* bija jāpiešķir *Legrand* aktīvu pircējam, lai atliktu šo pārdošanu līdz brīdim, lai tajā laikā Kapienu tiesā notiekošajām prāvām pirms to beigām netiktu zaudēts priekšmets.

70 Attiecībā uz izdevumiem, kas radušies atkārtotas kontroles procedūras dēļ, proti, samaksa par konsultācijām, honorāriem un dažāda veida administratīvajiem izdevumiem, Pirmās instances tiesa 301. punktā atzīmēja, ka, neapšaubāmi, ja 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem būtu bijis minēts iebildums par savstarpēju atbalstu, *Schneider* būtu sniegusi savus apsvērumus par šo jautājumu un vajadzības gadījumā sagatavojusi atbilstošus korektīvos pasākumus, pirms Komisija pieņēma lēmumu par koncentrācijas saderību, kā *Schneider* to izdarīja pēc šī lēmuma atcelšanas un tai sekojošās atkārtotās koncentrācijas kontroles procedūras.

71 Tomēr tajā pašā pārsūdzētā sprieduma punktā tā uzskatīja, ka tas, ka uz divpadsmit mēnešiem pārtrauktu administratīvu procesu izskata atkārtoti, pamatojoties uz jauniem juridiskiem pamatiem, nenoliedzami *Schneider* radīja nesalīdzināmi lielāku nastu nekā tā, ko atbildes sniegšana uz šo pašu iebildumu sākotnējā kontroles procedūrā radītu uzņēmumam un tā padomdevējiem, kuri jau bija pilnībā iesaistīti sanāksmēs un sarakstē ar kompetentajiem Komisijas dienestiem.

- 72 Attiecībā uz pārdošanas cenas samazināšanu, kurai *Schneider* bija jāpiekrīt, Pirmās instances tiesa 308. punktā atzīmēja, ka šim uzņēmumam vienlaicīgi nācās apspriest un 2002. gada 26. jūlijā noslēgt *Legrand* pārdošanas līgumu un atlikt šīs pārdošanas faktisko īstenošanu līdz 2002. gada 10. decembrim.
- 73 311. punktā tā uzskatīja, ka pienākums atlikt pārdošanas faktisko īstenošanu nenoliedzami lika *Schneider* piekrist samazināt uzņēmumam *Wendel-KKR* pārdošanas cenu salīdzinājumā ar to, kuru tā saņemtu bezierunu pārdošanas gadījumā, kas notiktu, ja netiktu pieņemts nelikumīgs nelabvēlīgais lēmums.
- 74 312. punktā tā noteica, ka par pārdošanas atlikšanu uz 2002. gada 10. decembri *Wendel-KKR* tika piešķirta atlīdzība par *Legrand* aktīvu vērtības samazināšanās risku, kas saistīts ar iespēju, ka laikā, uz kuru atlikta pārdošana, notiks nelabvēlīgas cenu izmaiņas rūpniecības precēm.
- 75 Pārsūdzētā sprieduma 322. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka zaudējumi, ko radījusi pārdošanas cenas samazināšana, atbilst starpībai starp pārdošanas cenu, par kuru panākta vienošanās, un cenu, kuru *Schneider* būtu varējusi saņemt, ja pirmās koncentrācijas kontroles procedūras beigās — 2001. gada 10. oktobrī — tās rīcībā būtu bijis tiesisks lēmums par koncentrācijas saderību.
- 76 Tomēr 329. punktā tā uzsvēra, ka *Schneider*, pilnīgi likumīgi iegūstot kontroli pār *Legrand*, tik un tā neuzņēmas risku, ka koncentrācijas kontroles rezultātā tiks pieņemts lēmums, ar kuru koncentrāciju atzīs par nesaderīgu ar kopējo tirgu un ar atbilstošu pienākumu sadalīt jau apvienoto uzņēmumu aktīvus.

- 77 330. punktā tā uzskatīja, ka, ņemot vērā īstenotās apvienošanās mērogu un ievērojamu ekonomiskās ietekmes nostiprināšanos, kas bija labvēlīga tikai diviem galvenajiem dalībniekiem Francijas zemsprieguma elektroiekārtu nozaru tirgos, *Schneider* nevarēja nezināt, ka īstenotā apvienošanās vismaz varēja radīt vai nostiprināt dominējošo stāvokli ievērojamā kopējā tirgus daļā un ka šī iemesla dēļ Komisija to aizlieds.
- 78 334. punktā tā no minētā secināja, ka *Schneider* ir atbildīga par vienu trešdaļu no zaudējumiem, kas saistīti ar piešķirto cenas samazinājumu.
- 79 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa 335. punktā nosprieda, ka Kopienai ir jāatlīdzina tikai divas trešdaļas no minētajiem zaudējumiem.
- 80 Visbeidzot, 342. un 344.–346. punktā tā nolēma, ka atlīdzība, kas izmaksājama *Schneider* no 2002. gada 10. decembra, dienas, kurā radās zaudējumi, kas saistīti ar *Legrand* faktisko pārdošanu, ir jāpārrēķina, ņemot vērā procentus līdz sprieduma par zaudējumu atlīdzības pienākumu pasludināšanas dienai, pieskaitot nokavējuma procentus no šīs pēdējās minētās dienas līdz pilnīgai nomaksai.

IV — Lietas dalībnieku prasījumi

- 81 Komisijas prasījumi Tiesai ir atcelt pārsūdzēto spriedumu un piespriest *Schneider* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

82 *Schneider* prasījumi Tiesai ir noraidīt apelāciju un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

V — Apelācijas pamati

83 Savas apelācijas pamatojumam Komisija formāli izvirza septiņus atcelšanas pamatus, kurus pēc būtības var sadalīt piecos pamatos.

84 Ar minētajiem pamatiem Komisija pārmet Pirmās instances tiesai to, ka tā kļūdaini:

- pārsūdzētā sprieduma 155. punktā noteikusi, ka 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem “nav ietverts” iebildums par savstarpējo atbalstu, un nospriedusi, ka minētā iebilduma formulēšana neradīja “nekādas īpašas tehniskas grūtības”;
- pārsūdzētā sprieduma 156. punktā atzinusi, ka Komisija ir izdarījusi pietiekami būtisku tāda noteikuma pārkāpumu, kura mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām;
- pārsūdzētā sprieduma 316. punktā atzinusi, ka pastāv tieša cēloņsakarība starp Kopienas kļūdu un zaudējumiem, ko *Schneider* cietusi *Legrand* pārdošanas cenas samazinājuma dēļ, kas piešķirts kā atlīdzība par faktiskās pārdošanas, par kuru panākta vienošanās 2002. gada 26. jūlijā, atlikšanu līdz 2002. gada 10. decembrim;

- pārsūdzētā sprieduma 288. punktā noteica zaudējumus, uz kuriem *Schneider* nav atsaukusies, proti, cenas samazinājums, kam sniegta piekrišana, lai panāktu *Legrand* pārdošanas atlikšanu līdz 2002. gada 10. decembrim;

- pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 345. un 346. punktā attiecībā uz zaudējumiem, kas saistīti ar apgalvoto cenu samazinājumu, piešķirot kompensācijas procentus no 2002. gada 10. decembra līdz sprieduma par zaudējumu atlidzības pienākumu pasludināšanas dienai, kaut arī šādi procenti var tikt piešķirti tikai ārkārtas gadījumos.

VI — Par apelāciju

A — Par pirmo pamatu, kas attiecas uz to, ka Pirmās instances tiesa esot kļūdaini atzinusi, ka 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem “nav ietverts” iebildums par savstarpējo atbalstu, un nospriedusi, ka minētā iebilduma formulēšana nerada “nekādas īpašas tehniskas grūtības”

1. Lietas dalībnieku argumenti

⁸⁵ Komisija atgādina, ka visa procesa pirmajā instancē garumā tā nav apstrīdējusi, ka nav ievērojusi *Schneider* tiesības tikt uzklautai koncentrācijas kontroles procedūras laikā. Tā savukārt apgalvo, ka tā formāli apstrīd, ka konstatētais pārkāpums rada Kopienas atbildību.

⁸⁶ Tā savu pirmo pamatu iedala četrās daļās.

87 Tā apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 155. punktā atzīstot, ka 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem “nav ietverts” iebildums par savstarpējo atbalstu, un nospriežot, ka minētā iebilduma formulēšana nerada nekādas īpašas tehniskas grūtības, Pirmās instances tiesa:

— nav ievērojusi sprieduma lietā *Schneider I res judicata* spēku;

— ir konstatējusi faktus, kas nav precīzi pēc būtības;

— ir sagrozījusi pierādījumus;

— ir pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

88 Patiesībā Pirmās instances tiesa sprieduma lietā *Schneider I 445*. punktā vienkārši esot konstatējusi, ka iebildums par savstarpējo atbalstu nav ticis izklāstīts “pietiekami skaidri un precīzi”. Tad, pārmetot Komisijai paziņojuma par iebildumiem pieņemšanu, “nepierādot, ka viena [dalībnieka] stāvoklis [...] kaut kādā veidā atbalstītu otra dalībnieka stāvokli”, tā vienkārši ir atzīmējusi, ka savas analīzes beigās Komisija nav pietiekami izcēlusi šo īpašo iebildumu.

89 Tomēr esot jāsecina, ka Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka šis iebildums tomēr vismaz netieši ticis formulēts paziņojuma par iebildumiem tekstā.

- 90 Līdzīgs secinājums atklājot otro nesaskaņu starp spriedumu lietā *Schneider I* un pārsūdzēto spriedumu, jo tā 155. punktā skaidri minēta iebilduma neesamība, kuru nevar kompensēt ar “paziņojuma par iebildumiem tekst[u] kopumā”.
- 91 Trešo nesaskaņu starp abiem spriedumiem veidojot atšķirīgi novērtētās sekas, ko *Schneider* rada trūkumi paziņojumā par iebildumiem.
- 92 Šajā sakarā Komisija apgalvo, ka sprieduma lietā *Schneider I* 453. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka paziņojums par iebildumiem neļāva *Schneider* “pilnībā” izvērtēt Komisijas konkurences problēmas, kas konstatētas Francijas tirgū, bet pārsūdzētā sprieduma 152. punktā tā atzina, ka *Schneider* “nevarēja zināt”, ka tai “nebūs nekādu iespēju” panākt, ka tiek pieņemts lēmums par saderību, nepiedāvājot korektīvos pasākumus, kas atbilst savstarpējā atbalsta situācijai, ko radīja koncentrācija.
- 93 Komisija uzskata, ka no abu spriedumu salīdzinājuma izriet, ka spriedumā lietā *Schneider I* Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka *Schneider* ir varējusi apzināties, ka savstarpējais atbalsts radīs grūtības no konkurences viedokļa, bet nav varējusi pilnībā izvērtēt tā radītos šķēršļus, jo tas nav ticis skaidri formulēts paziņojuma par iebildumiem secinājumos. Turpretī pārsūdzētajā spriedumā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka *Schneider* nekad nav varējusi apzināties problēmu un tātad nekad nav zinājusi, ka tai būtu jāpiedāvā piemēroti korektīvie pasākumi.
- 94 Turklāt Komisija apgalvo, ka procesā Pirmās instances tiesā tā ir minējusi grūtības, kas piemīt sarežģītas tirgu analīzes veikšanai lietā, kura pati par sevi ir sarežģīta, pastāvot ļoti striktam laika ierobežojumam, kurš izriet no Regulas noteikumiem. Tā tostarp uzsvēra, ka paziņojuma par iebildumiem izstrāde ir ļoti smalks uzdevums, kas ir jāveic

pietiekami drīz pēc procedūras uzsākšanas un izmeklēšanas pabeigšanas, lai ļautu lietas dalībniekiem iesniegt savus apsvērumus.

95 Komisija pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā ir atvairījusi šos argumentus, nospriežot, ka tajos vienkārši izklāstītas grūtības, kas ir saistītas ar sarežģītu tirgu analīzi, un ka šajā sakarā tie nav būtiski, jo zaudējumus faktiski radījis tas, ka paziņojumā par iebildumiem nebija norādes, kuras ietveršana nerada nekādas īpašas tehniskas grūtības, neprasa nekādu īpašu papildu pārbaudi, kuru nevarētu veikt laika trūkuma dēļ, un šīs norādes neesamību nevar pamatot ar nejaūšu pārrakstīšanās kļūdu.

96 Pēc Komisijas domām, šie Pirmās instances tiesas apsvērumi, kas ir faktu konstatējumi, ir acīmredzami kļūdaini, ņemot vērā procesa laikā vērtējumam iesniegtos pierādījumus, un atklāj pierādījumu sagrozišanu.

97 Katrā ziņā Pirmās instances tiesa neesot izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz to, ka tā būtu ņēmusi vērā gan iebilduma par norādes par savstarpējo atbalstu neesamību, gan to, ka nepastāvēja īpašas tehniskas grūtības ietvert šādu norādi.

98 Galu galā pārsūdzētais spriedums būtu jāatceļ pilnībā, pamatojoties uz pirmo pamatu vien.

99 *Schneider* lūdz noraidīt šo pamatu.

100 Tā apgalvo, ka šis pamats ir nepieņemams, jo Komisija:

— apstrīd faktu vērtējumu;

— izsaka jaunus pieņēmumus, atbilstoši kuriem, pirmkārt, iebildums par savstarpēju atbalstu esot vismaz neskaidri formulēts tās 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem, kā Pirmās instances tiesa to netieši atzinusi spriedumā lietā *Schneider I*, un, otrkārt, Pirmās instances tiesa šajā pašā spriedumā lietā *Schneider I* esot uzskatījusi, ka *Schneider* būtu varējusi apzināties to, ka savstarpējais atbalsts radītu grūtības no konkurences viedokļa;

— neizskaidro, uz ko ir balstīts tās pamats par pierādījumu sagrozīšanu un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

101 Katrā ziņā pamats neesot pamatots.

2. Tiesas vērtējums

a) Par pamata pirmajām trim daļām, kuras attiecas uz *res judicata*, kas piemīt spriedumam lietā *Schneider I*, neievērošanu, pēc būtības neprecīzu faktu konstatēšanu un pierādījumu sagrozīšanu

¹⁰² *Res judicata* spēks piemīt faktiem vai tiesību jautājumiem, kas ir faktiski konstatēti vai neizbēgami izriet no tiesas sprieduma (skat. it īpaši 2002. gada 15. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, *Recueil*, I-8375. lpp., 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

¹⁰³ Turklāt no EKL 225. panta un Kopienų Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka tikai Pirmās instances tiesa ir kompetenta, pirmkārt, konstatēt faktus, izņemot gadījumus, kuros šo konstatējumu neprecizitāte pēc būtības izriet no lietas materiāliem, kas tai ir iesniegti, un, otrkārt, izvērtēt šos faktus. Tādējādi Tiesas kompetencē nav nedz faktu konstatēšana, nedz arī principā to pierādījumu izvērtēšana, ko Pirmās instances tiesa ir izmantojusi šo faktu pamatojumam. Tā kā šie pierādījumi ir iegūti likumīgi un ir ievēroti tiesību vispārējie principi un procesuālie noteikumi, kas piemērojami pierādījumu iesniegšanas un administrēšanas jomā, tikai Pirmās instances tiesa var izvērtēt, kāda vērtība jāpiešķir tai iesniegtajiem pierādījumiem. Šis vērtējums tāpat, izņemot šo pierādījumu sagrozīšanas gadījumu, nav tiesību jautājums, kas ir iesniegts Tiesas pārbaudei apelācijas ietvaros (skat. it īpaši 2008. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-413/06 P *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America/Impala*, Krājums, I-4951. lpp., 29. punkts).

¹⁰⁴ Citiem vārdiem sakot, Pirmās instances tiesas veikta faktu konstatēšana un pierādījumu novērtēšana ir tiesību jautājumi, kas iesniegti Tiesas pārbaudei apelācijas tiesvedības ietvaros, proti, ja šo Pirmās instances tiesas konstatējumu neprecizitāte pēc būtības izriet no lietas materiāliem pievienotajiem dokumentiem un pierādījumu sagrozīšanas gadījumā (šajā sakarā skat. 1999. gada 4. marta spriedumu lietā C-119/97 P *Ufex* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1341. lpp., 66. punkts).

105 Ar izskatāmā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz *res judicata*, kas piemīt spriedumam lietā *Schneider I*, neievērošanu, Komisija cenšas pierādīt, ka pārsūdzētajā spriedumā Pirmās instances tiesa ir izmantojusi faktus, kuri atšķiras no tiem, kas faktiski konstatēti vai neizbēgami izriet no minētā sprieduma lietā *Schneider I*, kam ir *res judicata* spēks.

106 Ar šā paša pamata otro un trešo daļu Komisija pēc būtības cenšas, ņemot vērā tajās minēto judikatūru, pierādīt, ka:

— Pirmās instances tiesas konstatējumi pārsūdzētajā spriedumā nav precīzi pēc būtības, salīdzinot ar faktiem, kas ir faktiski izmantoti spriedumā lietā *Schneider I*, un šī neprecizitāte tieši izriet no šā sprieduma formulējuma;

— Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir sagrozījusi sprieduma lietā *Schneider I* būtību, kas uzskatīts par pierādījumu, kurš ir jāinterpretē, lai konstatētu, kuri fakti ir jāizvērtē, lai spriestu par to, vai ir iestājusies Kopienas ārpusligumiskā atbildība.

107 Tādējādi saistībā ar pirmajām trim pamata daļām ir jāizvērtē jautājumi:

— kuri fakti ir tie, pamatojoties uz kuriem Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 152. un 156. punktā konstatēja, ka Komisija ir “acīmredzami un būtiski pārkāpusi” robežas, kas tai noteiktas ar *Schneider* tiesībām uz aizstāvību;

— vai šie fakti tikuši izvērtēti spriedumā lietā *Schneider I*;

— vai fakti, kas izmantoti pārsūdzētajā spriedumā, ir pretrunā faktiem, kas izskatīti spriedumā lietā *Schneider I*?

108 Tādējādi ir jāizvērtē visi tie argumenti kopumā, kas izvirzīti šajās trijās daļās attiecībā uz jautājumu par to, vai paziņojumā par iebildumiem ir atsauce uz iebildumu par savstarpēju atbalstu, un par to, vai pastāv grūtības, kas varētu likt šķēršļus minētā iebilduma pietiekami skaidrai un precīzai formulēšanai šajā detalizētās pārbaudes procedūras aktā.

109 Tomēr ir jāatzīmē, ka otrā un trešā daļa pārklājas ar pirmo daļu, jo tās attiecas uz faktiem, kas turpmākajā analizē izrādīsies tie, kuri ir faktiski konstatēti vai neizbēgami izriet no sprieduma lietā *Schneider I*. Tās pastāv atsevišķi tikai tiktāl, ciktāl tās attiecas uz faktiem, kuri izrādīsies tādi, kas netika izskatīti spriedumā lietā *Schneider I*.

i) Par to, vai 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem ir atsauce uz iebildumu par savstarpēju atbalstu

110 Pārsūdzētā sprieduma 140. punktā Pirmās instances tiesa noteic, ka *Schneider* procesā Pirmās instances tiesā ir apgalvojusi, ka Komisija savā 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem nav pietiekami skaidri un precīzi izteikusi iebildumu par koncentrācijas saderību, kas saistīta ar savstarpējo atbalstu Francijas zemsprieguma elektroiekārtu nozaru tirgos vairumtirdzniecības līmenī.

- 111 Savā vērtējumā Pirmās instances tiesa vispirms pārsūdzētā sprieduma 145.–150. punktā atgādina to pienākumu saturu un piemērojamību, kas Komisijai noteikti saskaņā ar Regulas 18. pantu. Tā no šī pienākuma secina šā paša sprieduma 151. punktā, ka *Schneider* atsauca uz tāda noteikuma pārkāpumu, kura mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības sistēmas izpratnē.
- 112 Turpinot 152. punktā tā nospriež: “Šajā lietā par acīmredzamu un būtisku Regulas 18. panta 1. un 3. punkta pārkāpumu ir atzīstams tas, ka Komisija, kā šajā lietā, ir sagatavojusi paziņojumu par iebildumiem tādā veidā, ka, kā tas izriet no sprieduma lietā *Schneider I*, [*Schneider*] nevarēja zināt, ka, neiesniedzot atbilstošus korektīvos pasākumus, lai samazinātu vai izskaustu sava un *Legrand* stāvokļa savstarpējo atbalstu Francijas [nozaru] tirgos, ta[i] nebūs nekādu iespēju panākt, ka koncentrācija tiek atzīta par saderīgu ar kopējo tirgu.”
- 113 Ar šo pārsūdzētā sprieduma 152. punkta formulējumu, kas veltīts vienam no nosacījumiem Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības pastāvēšanai, atsaucoties uz to, kas “izriet no sprieduma lietā *Schneider I*”, Pirmās instances tiesa šajā savas argumentācijas posmā noteikti balsta savu kvalifikāciju “acīmredzams un būtisks pārkāpums” uz analīzi, kas minētā sprieduma lietā *Schneider I* 440.–461. punktā, lietojot tajā izmantoto formulējumu, attīstīta attiecībā uz apstākļiem, kuros tika sagatavots paziņojums par iebildumiem.
- 114 Attiecībā uz 2001. gada 3. augusta paziņojuma par iebildumiem redakciju Pirmās instances tiesa tāpat ņem vērā šādus faktus, kas tikuši faktiski konstatēti un izvērtēti sprieduma lietā *Schneider I* 445. un 453. punktā:

— paziņojumā par iebildumiem nav “pietiekami skaidri un precīzi [...] aplūkota *Schneider* stāvokļa nostiprināšanās attiecībā pret Francijas zemsprieguma elektro-

iekārtu piegādātājiem ne tikai sakarā ar to, ka elektroiekārtu aprīkojumu tirgos tika ietverta *Legrand* realizētā pārdošana, bet arī sakarā ar *Legrand* vadošo stāvokli ultraterminālo elektroiekārtu segmentos”;

- “paziņojuma par iebildumiem [vispārīgajos secinājumos uzskaitīti dažādu valstu nozaru tirgi], kurus ietekmē koncentrācija, nepierādot, ka viena no abu dalībnieku, kas paziņoja par koncentrāciju, stāvoklis attiecīgajā produktu tirgū kaut kādā veidā atbalstītu otra dalībnieka stāvokli citā [nozaru] tirgū”;
- “paziņojums par iebildumiem neļāva *Schneider* pilnībā izvērtēt Komisijas identificētās konkurences problēmas, kas koncentrācijas rezultātā piegādes līmenī rastos Francijas zemsprieguma elektroiekārtu tirgū”.

115 Proti, atsaucoties uz spriedumu lietā *Schneider I*, Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā nevis pamatojās tikai un vienīgi uz to, ka 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem nav atsauces uz iebildumu par savstarpēju atbalstu, bet gan tieši ņem vērā — tāpat kā minētajā spriedumā lietā *Schneider I* — to, ka paziņojuma par iebildumiem tekstā nav pietiekami skaidri un precīzi minēts jautājums par savstarpēju atbalstu, kā arī to, ka šis jautājums nav skaidri minēts šā paziņojuma vispārīgajos secinājumos.

116 Šādos apstākļos tai nevar pārņemt, ka tā nav ievērojusi *res judicata* spēku, kas piemīt šiem faktiem, kuri izskatīti spriedumā lietā *Schneider I*.

117 Šo secinājumu neliek apšaubīt tas, ka pārsūdzētā sprieduma 155. punktā Pirmās instances tiesa, lai noraidītu Komisijas argumentu, kas vērsts uz to, lai atbrīvotos no savas atbildības, turpinājumā norāda, ka zaudējumi ir radušies tādēļ, ka “paziņojumā par iebildumiem nav ietverta būtiska norāde tā secinājumos un [nelabvēlīgā] lēmuma [..] rezolutīvajā daļā”. Proti, ietverts minētajā kontekstā, izteiciens “nav ietverta būtiska

norāde” ir jāsaprot tādējādi, ka nav ietverta pietiekami skaidra un precīza norāde uz iebildumiem par savstarpēju atbalstu.

- 118 Katrā ziņā nevar uzskatīt, ka Pirmās instances tiesas termina “nav ietverta” izmantošanas dēļ šī tiesa, iespējams, ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, kas iekļauts pārsūdzētā sprieduma 152. punktā, saskaņā ar kuru *Schneider* “nevarēja zināt, ka, neiesniedzot atbilstošus korektīvos pasākumus, lai samazinātu vai izskaustu sava un *Legrand* stāvokļa savstarpējo atbalstu Francijas [nozaru] tirgos, ta[i] nebūs nekādu iespēju panākt, ka koncentrācija tiek atzīta par saderīgu ar kopējo tirgu”.
- 119 Spriedumā lietā *Schneider I* Pirmās instances tiesa centās pārbaudīt, vai paziņojums par iebildumiem ir ļāvis *Schneider* pilnībā apzināties, ka savstarpēja atbalsta īstenošana var būt par iemeslu koncentrācijas atzīšanai par nesaderīgu, proti, par noteicošu šķērslī šai koncentrācijai.
- 120 Tomēr, tāpat kā neietverot nekādu norādi uz iebildumu, arī nepietiekami skaidra un precīza tā redakcija, kas atbilstoši sprieduma lietā *Schneider I* 453. punkta formulējumam neļauj “pilnībā” izvērtēt dažas konkurences problēmas, traucē attiecīgajiem uzņēmumiem apzināties, ka šīm problēmām ir noteicošs raksturs attiecībā uz kontroles procedūras iznākumu.
- 121 Tādēļ Pirmās instances tiesa sprieduma lietā *Schneider I* 455., 456., 458. un 460. punktā nosprieda, ka *Schneider*:

— “tika liegta iespēja atbilstoši apstrīdēt pēc būtības Komisijas apgalvojumu, ka piegādes līmenī Francijā *Schneider* turpina nostiprināt dominējošo stāvokli

elektrosadales iekārtu un vadības kontroles paneļu aprīkojuma [nozārē] sakarā ar *Legrand* vadošo stāvokli ultraterminālo iekārtu [nozārē]”;

- “nebija iespējas šajā sakarā atbilstoši iesniegt savus apsvērumus nedz savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem, nedz 2001. gada 21. augusta tiesas sēdes laikā”;

- bija “uzskatām[a] par tādu, kam nav bijusi iespēja atbilstoši un saprātīgā laikā iesniegt pietiekami atbilstošus aktīvu pārdošanas piedāvājumus, lai varētu atrisināt Komisijas identificētās konkurences problēmas attiecīgajos Francijas [nozaru] tirgos”;

- “varēja netieši tikt atņemta iespēja saņemt apstiprinājumu, kuru Komisija būtu varējusi dot piedāvātajiem risinājumiem, ja dalībniekiem, kas paziņoja par koncentrāciju, būtu bijusi iespēja saprātīgā laikā iesniegt pietiekami atbilstošus piedāvājumus par [vienošanās atcelšanu], lai atrisinātu visas Komisijas identificētās konkurences problēmas piegādes līmenī Francijā”.

¹²² Izteicieni “tika liegta iespēja”, “nebija iespējas”, “nav bijusi iespēja”, “varēja netieši tikt atņemta iespēja” atspoguļo Pirmās instances tiesas šajā sakarā spriedumā lietā *Schneider I* sniegto vērtējumu, atbilstoši kuram *Schneider* paziņojumā par iebildumiem pieļauto kļūdu dēļ nebija iespējams apzināties, ka iebildumam par savstarpējo atbalstu ir noteicoša nozīme.

¹²³ Šādos apstākļos, Pirmās instances tiesai pārsūdzētā sprieduma 152. punktā nospriežot, ka “[*Schneider*] nevarēja zināt, ka, neiesniedzot atbilstošus korektīvos pasākumus [...], ta[i] nebūs nekādu iespēju panākt, ka koncentrācija tiek atzīta par saderīgu ar kopējo

tirgu”, tā nav veikusi atšķirīgu vērtējumu no tā, ko Pirmās instances tiesa ir sniegusi spriedumā lietā *Schneider I*, bet tikai citiem vārdiem tiek izteikts tas pats vērtējums.

124 Tāpat, Pirmās instances tiesai pārsūdzētā sprieduma 155. punktā atzīmējot, ka redakcijas izraisītās problēmas “[nevarētu kompensēt] paziņojuma par iebildumiem teksts kopumā”, tā nerada pretrunas starp vērtējumiem. Proti, tas, ka spriedumā lietā *Schneider I* tika ņemta vērā neiespējamība apzināties, kādu šķērslī rada savstarpējais atbalsts, tieši nozīmē, ka paziņojuma par iebildumiem teksts kopumā neļauj kompensēt tā kļūdaino redakciju, kas ir jāapstiprina.

125 No iepriekš minētā izriet, ka Komisijas argumenti par to, ka 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem ir atsauce uz iebildumu par savstarpējo atbalstu, nevar tikt pieņemts.

ii) Par to, vai pastāv grūtības, kas varētu likt šķēršļus iebilduma par savstarpējo atbalstu pietiekami skaidrai un precīzai formulēšanai 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem

126 Lasot sprieduma lietā *Schneider I* 437. un nākamos punktus, vispirms ir jāatzīst, ka šajā spriedumā Pirmās instances tiesa nav izskatījusi faktu, kas attiecas uz to, vai 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem norāde uz iebildumu par savstarpējo atbalstu Komisijai radīja “īpašas tehniskas grūtības”.

127 Turpinot ir jāatzīst, ka šis fakts neattiecas uz fakta konstatēšanu, bet gan fakta vērtējumu.

- 128 Līdz ar to attiecībā uz minēto faktu pamata pirmās divas daļas, kas attiecīgi saistītas ar *res judicata* neievērošanu un faktu konstatēšanas neprecizitāti pēc būtības, nav ņemamas vērā.
- 129 Attiecībā uz pamata trešo daļu ir pēc būtības jāpārlicinās, vai Pirmās instances tiesas apgalvojums, ka iebilduma par savstarpējo atbalstu norādīšana neradīja “nekādas īpašas tehniskas grūtības”, ir pierādījumu sagrozīšana.
- 130 Šajā ziņā ir jāuzskata, ka norāde paziņojumā par iebildumiem uz tādu iebildumu kā iebildums par savstarpējo atbalstu nenozīmē, ka izsmeltošas ekonomiskas analīzes beigās ir pilnīgi pierādīta šīs norādes pamatotība.
- 131 Šāds pierādījums, kas koncentrāciju jomā patiesi var radīt būtiskas grūtības, ir jāsniedz tikai procesa beigās, ņemot vērā tostarp apsvērumus, ko snieguši attiecīgie uzņēmumi, kas ar paziņojumu par iebildumiem ir pienācīgi informēti par konkurences problēmas pastāvēšanu, lai atbilstoši tiktu izmantotas to tiesības uz aizstāvību.
- 132 Paziņojuma par iebildumiem stadijā Komisijai pietiekami skaidri un precīzi jāizklāsta tikai tas, ka savstarpēja atbalsta problēma var radīt šķērsli koncentrācijas atzīšanai par saderīgu [ar kopējo tirgu].
- 133 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāatzīst, ka Pirmās instances tiesa, sniedzot vērtējumu, ka nepastāv īpašas tehniskas grūtības uzrādīt savstarpējā atbalsta problēmu, nav sagrozījusi tai iesniegtos pierādījumus.

134 No iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata pirmās trīs daļas ir jānoraida.

b) Par pamata ceturto daļu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

135 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Pienākums norādīt pamatojumu Pirmās instances tiesai neliek sniegt izsmeļošu un detalizētu visas lietas dalībnieku sniegtās argumentācijas izklāstu. Līdz ar to pamatojums var tikt netieši izteikts ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajām personām zināt iemeslus, kuru dēļ Pirmās instances tiesa nav pieņēmusi to argumentus, un ļauj Tiesai uzskatīt, ka tās rīcībā ir pietiekama informācija pārbaudes veikšanai (skat. it īpaši 2008. gada 9. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-120/06 P un C-121/06 P *FIAMM u.c./Padome un Komisija, Krājums, I-6513. lpp., 96. punkts* un tajā minētā judikatūra).

136 Pārsūdzētā sprieduma 152. punktā attiecībā uz jautājumu par norādi uz iebildumu par savstarpējo atbalstu Pirmās instances tiesa pamatojas uz to, kas “izriet no sprieduma lietā *Schneider I*”, saistībā ar veidu, kādā tika formulēts paziņojums par iebildumiem.

137 Kā atzīmēts šā sprieduma 114. punktā, Pirmās instances tiesa tāpat atsauca uz faktiem, kas ņemti vērā sprieduma lietā *Schneider I* 445. un 453. punktā un uz ko attiecas visas trīs pirmā pamata daļas. Tādējādi tā ļauj saprast, ka tā pamato savu kvalifikāciju “acimredzams un būtisks pārkāpums” ar šiem faktiem.

138 Turklāt, kā izriet no šā sprieduma 117. punkta, izdarītā atsauce rada kontekstu, kas ļauj saprast tālāk pārsūdzētā sprieduma 155. punktā lietotā izteiciena “nav ietverta būtiska norāde” piemērojāmību.

- 139 Attiecībā uz vērtējumu, ka norādes uz iebildumu par savstarpējo atbalstu ietveršana paziņojumā par iebildumiem nerada nekādas īpašas tehniskas grūtības, Pirmās instances tiesa šajā pašā pārsūdzētā sprieduma 155. punktā būtībā uzsver, pietiekami pamatojot, ka ir jāievēro atšķirība starp attiecīgo tirgu analīzi pēc būtības, kas izdarīta, lai pierādītu nesaderību ar kopējo tirgu, no vienas puses, un vienkāršu norādi paziņojumā par iebildumiem par konkurences problēmām, kas var radīt šķērslī koncentrācijas atzišanai par saderīgu, izņemot, ja ieinteresētie uzņēmumi iesniedz apsvērumus.
- 140 No iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata ceturtnā daļa arī ir jānoraida.
- 141 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida pēc būtības kopumā, un par tā pieņemamību nav jāspriež.

B — Par otro pamatu, kas attiecas uz to, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini atzinusi, ka Komisija ir izdarījusi pietiekami būtisku tāda noteikuma pārkāpumu, kura mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām

1. Lietas dalībnieku argumenti

- 142 Komisija savu otro pamatu iedala divās daļās, kas attiecīgi ir saistītas ar kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

143 Šā pamata pirmajā daļā tā piekrist, ka Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības sistēmā, ja attiecīgajai iestādei ir tikai būtiski samazināta, pat neesoša, rīcības brīvība, var pietikt ar vienkāršu Kopienas tiesību pārkāpumu, lai konstatētu tāda noteikuma pietiekami būtisku pārkāpumu, kura mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām.

144 Tā atzīst, ka attiecībā uz tiesību tikt uzklausītam īstenošanu saskaņā ar Regulas 18. panta 1. un 3. punktu tās pienākums pietiekami skaidri un precīzi formulēt iebildumu par savstarpējo atbalstu nebija jāizpilda, tai īstenojot savu rīcības brīvību, bet gan attiecās uz vienkāršu atbilstošu procesuālo noteikumu piemērošanu.

145 Tomēr tā uzskata, ka Pirmās instances tiesai papildus tam, ka tā ņēma vērā nelielo, pat neesošo Komisijas rīcības brīvību attiecībā uz *Schneider* tiesībām tikt uzklausītai, obligāti bija jāņem vērā arī to situāciju sarežģītība, kuras iestādei bija jārisina administratīvā procesa ietvaros.

146 Tā atgādina: procesā Pirmās instances tiesā tā apgalvoja, ka 2001. gada 3. augusta paziņojuma par iebildumiem izstrāde bija īpaši sarežģīta, ņemot vērā ne tikai laika ierobežojumus, kas tai bija jāievēro, bet arī un it īpaši to konkurences problēmu apmēru, ko radīja koncentrācija, kura attiecās uz daudziem valsts nozaru tirgiem. Tātad skaidri un pietiekami precīzi norādīt katru iebildumu, ko Komisija izteica attiecībā uz katru valsts nozaru tirgu, bija ļoti sarežģīti ne tikai konceptuāli, bet arī redakcionāli.

147 Pats iebildums par savstarpējo atbalstu radīja īpašas un papildu grūtības saistībā ar to, ka tā sagatavošana un formulēšana nozīmēja nevis katra atsevišķa valsts nozaru tirgus analīzi, kā tas bija citu paziņojumā par iebildumiem izklāstīto iebildumu gadījumā, bet

visu zemsprieguma elektroiekārtu tirgu kopējo analīzi katrā dalībvalstī, ieskaitot nozaru tirgus, attiecībā uz kuriem koncentrācija neradīja horizontāla līmeņa konkurences problēmas.

148 Lai izklāstītu iebildumu par savstarpējo atbalstu, kas ir sarežģīts ekonomisks jēdziens, būtu jāizvērtē dalībnieku un to konkurentu stāvokļu attiecības vairākos nozaru tirgos katrā dalībvalstī, tad jāizvērtē izplatīšanas struktūra un attiecības starp piegādātājiem un vairumtirgotājiem katrā valstī.

149 Komisija uzsver, ka tā neatsaucas uz grūtībām pierādīt, ka iebildums par savstarpējo atbalstu ir spēkā pēc būtības, bet gan uz īpašām grūtībām tieši pietiekami skaidri un precīzi norādīt šo iebildumu.

150 Tā atzīmē, ka procesā Pirmās instances tiesā *Schneider* apgalvoja, ka kopš paziņošanas par koncentrāciju tā bija apstrīdējusi, ka pastāv savstarpējais atbalsts, un tādēļ Komisijai noteikti bija vieglāk pietiekami skaidri un precīzi norādīt attiecīgo iebildumu. Pati Komisija atbildēja, ka šā apstākļa dēļ pieļautās procesuālās kļūdas nozīme vēl jo vairāk samazinājās.

151 Komisija apgalvo, ka, tā kā *Schneider* pati samazināja savstarpējā atbalsta problemātikas ietekmi, tas, ka atbilstošais iebildums nebija pietiekami skaidri un precīzi norādīts, katrā ziņā nevarēja būt pietiekami būtisks pārkāpums.

152 Tā apgalvo, ka Pirmās instances tiesai šajā gadījumā bija jāņem vērā, ka, īsā laikā izstrādājot paziņojumu par iebildumiem 145 lappušu apmērā, tai bija jārisina sarežģīta situācija, kas izslēdz pietiekami būtiska pārkāpuma pastāvēšanu.

153 Sava otrā pamata otrajā daļā Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesai bija īpaši uzmanīgi jāizklāsta pamatojums tam, ka tā atzina, ka spriedumā lietā *Schneider I* konstatētais pārkāpums ir pietiekami būtisks.

154 Tomēr Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētajā spriedumā praktiski nav sniegusi pamatojumu šajā sakarā.

155 Šis pamatojums neļāva saprast, kādēļ minētās dažāda veida grūtības nemazināja pārkāpuma nozīmi.

156 Katrā ziņā Pirmās instances tiesa neesot pietiekami atbildējusi uz atbilstošajiem argumentiem, ko tai iesniegusi Komisija un kas it īpaši attiecās uz to, ka iestāde:

— vairākos paziņojuma par iebildumiem punktos tomēr bija atsaukusies uz savstarpējā atbalsta problēmu;

— bija atsaukusies uz grūtībām, kas saistītas ar īso termiņu paziņojuma par iebildumiem iesniegšanai, uz sarežģīto vērtējumu gan attiecībā uz visiem argumentiem pēc būtības, no kuriem tikai viens ir iebildums par savstarpējo atbalstu, gan uz piedāvātajiem korektīvajiem pasākumiem;

- bija atzīmējusi, ka tas, ka *Schneider* iesniedza Komisijai informāciju, pierādot, ka koncentrācija neradīja nekādu savstarpējā atbalsta problēmu, vēl jo vairāk samazināja pieļautās procesuālās kļūdas nozīmi;

- bija apgalvojusi, ka tā ir varējusi labā ticībā uzskatīt, ka tai ir tiesības pievienot nelabvēlīgajā lēmumā faktiskus vai juridiskus argumentus par iepriekš identificēto iebildumu par savstarpējo atbalstu;

- bija apgalvojusi, ka notikumu norises laikā jurisprudencē vēl nebija tik skaidri noteikta prasība, ka paziņojumiem par iebildumiem koncentrāciju jomā ir jābūt skaidriem.

157 *Schneider* lūdz noraidīt otro pamatu.

158 Tā pirmā daļa neesot pieņemama, jo tā esot atgriešanās pie faktu vērtējuma un saturot jaunu pieņēmumu, proti, ka iebilduma par savstarpējo atbalstu norādīšana radot redakcionālas grūtības.

159 Katrā ziņā izvērtējamais pamats neesot pamatots.

2. Tiesas vērtējums

a) Par pamata pirmo daļu, kas attiecas uz kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā

¹⁶⁰ Lai iestātos Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība, ir jāizpilda visi nosacījumi, tostarp — ja runa ir par tiesību akta nelikumību — pietiekami būtiska tāda noteikuma pārkāpuma pastāvēšana, kura mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām. Attiecībā uz šo nosacījumu izšķirošais kritērijs tam, lai uzskatītu, ka Kopienas tiesību pārkāpums ir pietiekami būtisks, ir tas, vai Kopienas iestāde ir acīmredzami un būtiski pārkāpusi savas rīcības brīvības robežas. Ja šai iestādei ir tikai būtiski samazināta, pat neesoša rīcības brīvība, pietiek ar vienkāršu Kopienas tiesību pārkāpumu, lai atzītu, ka pastāv pietiekami būtisks pārkāpums (2007. gada 19. aprīļa spriedums lietā *C-282/05 P Holcim (Deutschland)*/Komisija, Krājums, I-2941. lpp., 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

¹⁶¹ Vajadzības gadījumā sistēmā, ko Tiesa izveidojusi Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības jomā, ir ņemta vērā risināmo situāciju sarežģītība (iepriekš minētais spriedums lietā *Holcim (Deutschland)*/Komisija, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

¹⁶² Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka apgalvoto nelikumību veido, kā Pirmās instances tiesa to pamatoti nosprieda pārsūdzētā sprieduma 145.–151. punktā, tāda noteikuma pārkāpums, kura mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām, proti, Regulas 18. panta 3. punkta, kas veltīts tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa piemērošanai, pārkāpums.

¹⁶³ Šajā sakarā vispirms ir jāuzsver, ka paziņojums par iebildumiem ir būtisks dokuments šā principa īstenošanai.

- 164 Lai nodrošinātu faktisku tiesību uz aizstāvību izmantošanu, šis dokuments norobežo Komisijas uzsāktā administratīvā procesa priekšmetu, tādējādi kavējot to atsaukties uz citiem iebildumiem savā lēmumā par procesa izbeigšanu (iepriekš minētais spriedums lietā *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America/Impala*, 63. punkts).
- 165 Šajā ziņā Regulas 18. panta 3. punktā paredzēts: ja detalizētās pārbaudes procedūras laikā pēc paziņojuma par iebildumiem Komisija konstatē, ka šajā paziņojumā nav tikusi vai nav pietiekami tikusi norādīta konkurences problēma, kuras dēļ var tikt pieņemts atzinums par nesaderību, tai ir vai nu jāatsakās no šā iebilduma sava galīgā lēmuma pieņemšanas laikā, vai arī jāsniedz attiecīgajiem uzņēmumiem iespēja pirms šā lēmuma iesniegt jebkādus apsvērumus pēc būtības un lietderīgus korektīvo pasākumu piedāvājumus.
- 166 Vēl ir jānorāda, ka Komisijas pienākums pietiekami skaidri un precīzi formulēt iebildumu par savstarpējo atbalstu, kā atzīst šī iestāde, ir saistīts ar atbilstošo procesuālo noteikumu vienkāršu piemērošanu, tādēļ attiecībā uz *Schneider* tiesībām tikt uzklautai rīcības brīvība bija būtiski samazināta, pat neesoša.
- 167 Pamata izskatāmā daļa ir balstīta, pirmkārt, uz pārmetumu, ka Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā risināmās situācijas sarežģītību, lai izslēgtu to, ka pastāv pietiekami būtisks pārkāpums.
- 168 Šī daļa tāpat ir balstīta uz pieņēmumu, ar kuru apstrīdēts faktu vērtējums, kas sniegts pārsūdzētā sprieduma 155. punktā, atbilstoši kuram iebilduma par savstarpējo atbalstu norādīšana 2001. gada 3. augusta paziņojumā par iebildumiem nerada “nekādas īpašas tehniskas grūtības”, un kas ir Pirmās instances tiesas kompetencē.

169 Tomēr pieņēmums par pierādījumu sagrozišanu tika atzīts par nepamatotu šā sprieduma 133. punktā, ciktāl tas attiecas uz šo vērtējumu.

170 Šādos apstākļos nevar tikt pieņemts Komisijas arguments par risināmās situācijas sarežģītību, kas izvirzīts, lai pierādītu kļūdu juridiskajā kvalifikācijā.

171 Otrā pamata pirmā daļa ir balstīta, otrkārt, uz pārmetumu būtībā par to, ka Pirmās instances tiesa kvalificējusi Komisijas rīcību kā pietiekami būtisku pārkāpumu, kaut arī *Schneider*, pati kopš koncentrācijas paziņošanas samazinot savstarpējā atbalsta problemātikas ietekmi, apzinājās attiecīgo konkurences problēmu, kā rezultātā samazinājās pieļautās procedūras kļūdas nozīme.

172 Tomēr, pieņemot, ka kopš koncentrācijas paziņošanas *Schneider* preventīvā nolūkā apliecināja Komisijai, ka minētā koncentrācija nerada savstarpējā atbalsta problēmu, attiecīgā iebilduma nepietiekami skaidra un precīza norāde paziņojumā par iebildumiem ne tikai neļāva uzņēmumam apzināties risku, ka koncentrācija tiks atzīta par nesaderīgu, bet tieši otrādi varēja apstiprināt tā viedokli un novērst to, ka, sagatavojot savus apsvērumus, tas sniegs papildu pamatojumu un/vai piemērotu korektīvo pasākumu piedāvājumu.

173 No iepriekš minētā izriet, ka Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā, atzīstot, ka pastāv pietiekami būtisks pārkāpums, neņemot vērā, pirmkārt, ka risināmā situācija ir sarežģīta un, otrkārt, ka *Schneider* bija zināms risks, ar ko bija saistīta koncentrācija savstarpējā atbalsta problēmas dēļ.

174 Līdz ar to otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida pēc būtības, un nav jāspriež par tās pieņemamību.

b) Par pamata otro daļu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

175 Kā izriet no šā sprieduma 135. punkta — pienākums norādīt pamatojumu Pirmās instances tiesai neliek sniegt izsmelšu un detalizētu visas tās argumentācijas izklāstu, ko snieguši lietas dalībnieki, un pietiek ar to, ka pamatojums, pat netieši izteikts, ļauj ieinteresētajām personām zināt iemeslus, kuru dēļ nav apmierināti to prasījumi, un ļauj Tiesai veikt savu pārbaudi.

176 Pārsūdzētajā spriedumā, lai pamatotu savu atzinumu, ka pastāv pietiekami būtisks pārkāpums, Pirmās instances tiesa 145.–150. punktā vispirms uzsver paziņojuma par iebildumiem nozīmi attiecībā uz tiesību uz aizstāvību īstenošanu, atsaucoties uz vairākiem precedentiem judikatūrā.

177 Proti, tā atzīmē:

— “[saskaņā ar] Regulas 18. panta 3. punkt[u] Komisija savus lēmumus par nesaderību var pamatot tikai ar iebildumiem, par kuriem attiecīgajiem uzņēmumiem ir bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus”;

— “tādiem uzņēmumiem, kas ir Kopienas līmeņa koncentrācijas dalībnieki un kuriem ir adresēti publisko tiesību iestādes lēmumi, kas ievērojami ietekmē to intereses, ir jādod iespēja [atbilstoši] izteikt savu viedokli un tāpēc tiem ir jābūt savlaicīgi

[skaidri] informētiem par visiem iebildumiem, kurus Komisija ir izvirzījusi pret to paziņoto koncentrāciju (šajā sakarā skat. Tiesas 1974. gada 23. oktobra spriedumu lietā 17/74 *Transocean Marine Paint*/Komisija, *Recueil*, 1063. lpp., 15. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 4. marta spriedumu lietā T-87/96 *Assicurazioni Generali un Unicredito*/Komisija, *Recueil*, II-203. lpp., 88. punkts)”;

- “paziņojums par iebildumiem šajā sakarā ir ļoti svarīgs, ņemot vērā, ka tā mērķis ir ļaut attiecīgajiem uzņēmumiem reaģēt uz regulatora iestādes izteiktajām bažām, pirmkārt, izsakot savu viedokli par šīm bažām un, otrkārt, plānojot iesniegt Komisijai pasākumus, lai labotu paziņotās koncentrācijas negatīvo ietekmi”;

- “ši garantija, kas ir viena no pamatgarantijām, kuras Kopienų tiesiskajā kārtībā papildina administratīvās procedūras norisi, ir īpaši svarīga attiecībā uz uzņēmumu koncentrāciju kontroli (šajā sakarā skat. Tiesas 1991. gada 21. novembra spriedumu lietā C-269/90 *Technische Universität München*, *Recueil*, I-5469. lpp., 14. punkts)”.

¹⁷⁸ Pārsūdzētā sprieduma 152. punktā Pirmās instances tiesa turpinājumā atsaucas uz spriedumu lietā *Schneider I* saistībā ar seku vērtējumu par ietekmi uz tiesību uz aizstāvību īstenošanu, kas radās kļūdainas paziņojuma par iebildumiem redakcijas dēļ.

179 Tā tātad pamatojas uz faktiem, kas minēti sprieduma lietā *Schneider I 445.*, 453. un nākamajos punktos, proti:

- paziņojumā nav pietiekami skaidri un precīzi aplūkots iebildums par savstarpējo atbalstu;

- šī paziņojuma vispārīgajos secinājumos nav pierādīta jebkāda savstarpējā atbalsta pastāvēšana;

- minētais paziņojums liedza *Schneider* iespēju atbilstoši pēc būtības apstrīdēt Komisijas apgalvojumu un savlaicīgi iesniegt korektīvo pasākumu piedāvājumus.

180 No šiem pēdējiem minētajiem faktiem Pirmās instances tiesa tajā pašā pārsūdzētā sprieduma 152. punktā, kura formulējums atgādināts šā sprieduma 112. punktā, būtībā izdara izšķirošu secinājumu, ka *Schneider* nav varējusi apzināties, ka savstarpējā atbalsta problēmas dēļ paziņotā koncentrācija varētu tikt atzīta par nesaderīgu.

181 Pārsūdzētā sprieduma 153. punktā tā atzīmē, ka šīs situācijas rezultātā ir radušies zaudējumi, turpinājumā uzsverot, ka *Schneider* piedāvātie korektīvie pasākumi, objektīvi raugoties, nevarēja atrisināt īpašo savstarpējā atbalsta problēmu attiecīgajos Francijas nozaru tirgos.

182 Visbeidzot šā paša sprieduma 155. punktā, būtībā nodalot konkurences problēmas pilnu analīzi pēc būtības no šīs problēmas norādes un atzīstot, ka vienkārša norāde nerada nekādas īpašas grūtības, Pirmās instances tiesa konkrētāk izvērtē apstākli, ka pārkāpuma kvalificēšana par pietiekami būtisku pārkāpumu ir saistīta ar jautājumu par to, vai risināmais stāvoklis ir sarežģīts.

183 Ir jāpiekrīt, ka ar visiem šiem apsvērumiem Pirmās instances tiesa:

— ļāva Komisijai zināt iemeslus, kuru dēļ Pirmās instances tiesa atzina, ka pastāv pietiekami būtisks pārkāpums, un ļāva Tiesai veikt pārbaudi pār šo juridisko kvalifikāciju;

— sniedza prasītājam tieši un netieši izteiktas atbildes uz tās izvirzītajiem argumentiem.

184 No minētā izriet, ka otrā pamata otrā daļa ir jānoraida.

185 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kopumā.

C — Par trešo pamatu, kas attiecas uz to, ka Pirmās instances tiesa kļūdaini atzinusi, ka pastāv tieša cēloņsakarība starp Komisijas kļūdu un zaudējumiem, ko *Schneider* cietusi piešķirtā *Legrand* pārdošanas cenas samazinājuma dēļ

1. Lietas dalībnieku argumenti

¹⁸⁶ Trešais pārsūdzētā sprieduma atcelšanas pamats ir iedalāms piecās daļās, kas attiecīgi ir saistītas ar to, ka, atzīstot, ka pastāv tieša cēloņsakarība starp Komisijas kļūdu un zaudējumiem, ko *Schneider* cietusi *Legrand* pārdošanas cenas samazinājuma dēļ, kas piešķirts atlīdzībā par to, ka faktiskā pārdošana, par kuru vienošanās noslēgta 2002. gada 26. jūlijā, tika atlikta līdz 2002. gada 10. decembrim, Pirmās instances tiesa:

- esot izdarījusi pēc būtības neprecīzus faktu konstatējumus, un nosprieda, pirmkārt, ka *Schneider* bija spiesta 2002. gada 26. jūlijā pabeigt pārrunas par *Legrand* tālāku pārdošanu un tā pārdošanas cenu, otrkārt, ka atlikšanas diena, par kuru panākta vienošanās pārdošanas faktiskai istenošanai, — 2002. gada 10. decembris — bija daudz vēlāk par paredzamo sprieduma lietā *Schneider I* pasludināšanas dienu, lai *Schneider* ļautu nodrošināt iespēju, iesniedzot jaunus korektīvus pasākumus, panākt, ka Komisija vēl atkārtoti izvērtē koncentrāciju, un, treškārt, ka pastāv cēloņsakarība starp pietiekami būtisko pārkāpumu un *Schneider* apgalvoto pārdošanas cenas samazinājumu;
- esot sagrozījusi pierādījumus, lai spriestu par šiem trim punktiem;
- esot pieļāvusi kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā;

- esot sniegusi pretrunīgu pamatojumu, ņemot vērā tā paša sprieduma 260.–286. punktā iekļauto analīzi, kā rezultātā Pirmās instances tiesa izslēdza pietiekami ciešas cēloņsakarības pastāvēšanu starp Komisijas kļūdu un attiecīgo aktīvu vērtības pilnīgu zaudēšanu laika periodā no dienas, kad *Schneider* tos iegādājās, līdz to turpmākās pārdošanas dienai;
- esot pēc būtības neprecīzi konstatējusi faktus un pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā, nospriežot, ka *Schneider* nav piedalījusies visu kopējo zaudējumu radīšanā, kaut arī būtu jāizdara pretējs secinājums, jo, pirmkārt, *Schneider* varēja zināt, kādas konkurences problēmas noteikti radīs koncentrācijas rezultātā izveidojies savstarpējā atbalsta stāvoklis, otrkārt, atteicās no savas prasības apturēt lēmuma par sadalīšanu izpildi un nav vēlāk cēlusi prasību par pagaidu noregulējumu attiecībā uz pienākumu pārdot *Legrand*, un, treškārt, tā izvēlējās pārdot *Legrand* dienā, kurā tai nebija šāda pienākuma.

¹⁸⁷ Sava trešā pamata pamatojumam Komisija tostarp apgalvo, ka pēc spriedumiem lietās *Schneider I* un *Schneider II* un it īpaši to rezultātā atceltā lēmuma par sadalīšanu *Schneider* nebija *Legrand* jāpārdod 2002. gada 10. decembrī, kas ir “attiecīgo zaudējumu nosacījums *sine qua non*”.

¹⁸⁸ *Schneider* apgalvo, ka pamata pirmās trīs daļas nav pieņemamas, jo to rezultātā ir jāatgriežas pie faktu konstatējumiem pārsūdzētajā spriedumā. Tā uzskata, ka arī pamata piektā daļa nav pieņemama, ciktāl tajā ietvertā argumentācija pirmo reizi tiek izvirzīta šajā prāvas stadijā.

¹⁸⁹ Par pārējo tā apgalvo, ka trešā pamata ietvaros izvirzītie argumenti nav nedz pamatoti, nedz vērā ņemami.

2. Tiesas vērtējums

190 Vispirms ir kopā jāizvērtē pamata trešā un piektā daļa, jo tās attiecas uz *Legrand* faktiskās pārdošanas, kas notikusi 2002. gada 10. decembrī, sekām.

a) Par pieņemamību

191 Ir jāatgādina, ka, ja Pirmās instances tiesa ir konstatējusi vai vērtējusi faktus, Tiesas kompetencē saskaņā ar EKL 225. pantu ir veikt pārbaudi pār šo faktu juridisko kvalifikāciju un tiesiskajām sekām, kuras Pirmās instances tiesa no tās ir izsecinājusi (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America/Impala*, 29. punkts, un 2009. gada 19. marta spriedumu lietā *C-510/06 P Archer Daniels Midland/Komisija*, Krājums, I-1843. lpp., 105. punkts).

192 Tomēr Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības jomā pastāv jautājums par cēloņsakarības pastāvēšanu starp zaudējumus radījušo faktu un zaudējumiem, kas ir šīs atbildības iestāšanās nosacījums, un tas ir juridisks jautājums, kas līdz ar to ir pakļauts Tiesas pārbaudei.

193 Šādos apstākļos izskatāmā pamata trešā daļa ir pieņemama, jo tā attiecas tieši uz to faktu juridiskās kvalifikācijas pārbaudi, ko veica Pirmās instances tiesa un kuras rezultātā atzina, ka pastāv tieša cēloņsakarība starp Komisijas kļūdu un *Schneider* apgalvotajiem zaudējumiem, un ciktāl, kā tiks pierādīts turpinājumā, šī pārbaude šajā gadījumā var tikt veikta, neapstrīdot izdarītos faktu konstatējumus un vērtējumu.

¹⁹⁴ Turklāt ir jāatzīst, ka, pretēji *Schneider* apgalvotajam, piektajā daļā iekļautais arguments, ka *Schneider* ir izvēlējusies pārdot *Legrand* dienā, kad tai nebija šāda pienākuma, nav pirmo reizi izteikts apelācijas stadijā.

¹⁹⁵ Proti, savā atbildē uz repliku, kas iesniegta pirmajā instancē, Komisija, apstrīdot cēloņsakarības pastāvēšanu, ir skaidri apgalvojusi, ka:

— Komisijas lēmums atsākt detalizētās pārbaudes procedūru pēc spriedumiem lietās *Schneider I* un *Schneider II* nekādi nepadarīja pārdošanu nenovēršamu;

— tajā nekādi netika noteikts, ka *Schneider* ir jāpārdod savas akcijas, vēl jo vairāk tāpēc, ka tai bija iespēja, lai neveiktu pārdošanu, izmantot līguma klauzulu, kas paredzēja tiesības lauzt līgumu un par kuru tā bija panākusi vienošanos;

— *Schneider* esot izvēlējusies īstenot *Legrand* pārdošanu tādēļ, ka tā negribēja piedāvāt atbilstošus korektīvus pasākumus koncentrācijas Francijā radīto problēmu novēršanai, nevis jebkādas Kopienas kļūdainas rīcības dēļ.

¹⁹⁶ Šādos apstākļos pamata piektā daļa ir pieņemama, ciktāl tajā ir iekļauts arguments, ka *Schneider* bija izvēlējusies pārdot *Legrand* dienā, kurā tai nebija šāda pienākuma.

b) Par lietas būtību

¹⁹⁷ Pārsūdzētā sprieduma 303. punktā Pirmās instances tiesai nospriež, ka tai ir jāizvērtē, vai nelabvēlīgā lēmuma prettiesiskuma rezultātā nav samazinājusies vērtība, kādā ar noslēgtajā pārdošanas līgumā tika novērtēti *Schneider* piederošie aktīvi *Legrand* kapitālā.

¹⁹⁸ Šā paša sprieduma 315. un 316. punktā tā secina, ka:

- tiesību uz aizstāvību pārkāpums, kura dēļ nelabvēlīgais lēmums ir zaudējis spēku, ir uzskatāms par tādu, kas pietiekami tiešas saiknes dēļ ir saistīts ar pārdošanas līgumā paredzēto *Legrand* faktiskās pārdošanas īstenošanas termiņa atlikšanu uz 2002. gada 10. decembri, jo šī atlikšana bija vajadzīga, lai *Schneider* lietderīgi varētu izmantot ikvienas personas tiesības saņemt tiesisku lēmumu par likumīgi paziņotas koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu un, iespējams, tikt uzklausītai procedūrā, kas tai sniedz vajadzīgās garantijas;

- līdz ar to tās atzītais pietiekami būtiskais Kapienu tiesību pārkāpums ir uzskatāms par tādu, kas arī pietiekami tiešas cēloņsakarības dēļ ir saistīts ar zaudējumiem, kurus *Schneider* ir cietusi sakarā ar *Legrand* pārdošanas cenas samazināšanu, kas bija faktiskas pārdošanas atlikšanas neatņemama sastāvdaļa.

199 Lai nonāktu pie šiem secinājumiem, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 304.–312. punktā galvenokārt min šādus faktus:

- sarunas par *Legrand* pārdošanu un pārdošanas līguma noslēgšana, kas notika 2002. gada 26. jūlijā, notika pēc nelabvēlīgā lēmuma, kas, lai arī bija prettiesisks, juridiski bija spēkā līdz tā atcelšanai ar 2002. gada 22. oktobrī pasludināto spriedumu lietā *Schneider I*;
- *Schneider* uzskatīja, ka šā lēmuma dēļ tai ir jāuzsāk un jāpabeidz sarunas par pārdošanu, pat pirms tiek pasludināts spriedums par tās prasību atcelt tiesību aktu;
- *Schneider* sakarā ar nelabvēlīgā lēmuma pastāvēšanu vienlaikus bija jānosaka 2002. gada 26. jūlijā noslēgtajā pārdošanas līgumā *Legrand* pārdošanas cena un jāgarantē iespēja apturēt šīs pārdošanas izpildi līdz 2002. gada 10. decembrim;
- šis datums bija daudz vēlāk par paredzēto pasludināšanas datumu spriedumam lietā *Schneider I*, lai vienlaikus gadījumā, ja tiktu noraidīta tās prasība atcelt tiesību aktu, *Schneider* ļautu saņemt apstiprinājumu par nelabvēlīgā lēmuma tiesiskumu vai arī — atcelšanai pretējā gadījumā —, iesniedzot jaunus korektīvos pasākumus, pārliecināties par iespēju, ka Komisija vēlreiz izvērtēs koncentrāciju, lai tiktu pieņemts galīgs lēmums, kurā likumīgi ir lemts par koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu;
- šis pienākums atlikt faktisko pārdošanas izpildi katrā ziņā lika *Schneider* piešķirt pircējam cenas samazinājumu, salīdzinot ar cenu, kuru tā iegūtu parastas pārdošanas gadījumā, ja netiktu pieņemts nelikumīgais nelabvēlīgais lēmums;

- faktiskās pārdošanas atlikšana uz 2002. gada 10. decembri nozīmēja to, ka pircējam tika piešķirta atlīdzība par riska uzņemšanos saistībā ar *Legrand* aktīvu vērtības samazināšanos tikai tādēļ, ka pastāvēja nelabvēlīgas cenu izmaiņas iespēja rūpniecības precēm laikposmā starp pārdošanas līguma parakstīšanu un galīgo datumu, par kuru bija vienojušās līgumslēdzējas puses faktiskās pārdošanas veikšanai.

200 Ir jāatzīst, ka 2002. gada 26. jūlijā, dienā, kad *Schneider* ar *Wendel-KKR* noslēdza *Legrand* pārdošanas līgumu, saskaņā ar kuru šī pārdošana bija veicama vēlākais 10. decembrī, izņemot, ja tiek izmantota iespēja, kas nostiprināta *Schneider* labā, — lauzt līgumu, samaksājot kompensāciju par līguma laušanu EUR 180 miljonu apmērā, šai sabiedrībai bija jāuzsāk pārdošanas process, izpildot lēmumu par sadalīšanu.

201 Ir tomēr jāatzīst, ka, pirmkārt, 2002. gada 26. jūlijā un pēc *Schneider* ierosinātās pagaidu noregulējuma procedūras, no kuras šī sabiedrība vēlāk atteicās, Komisija pagarināja sadalīšanas termiņu līdz 2003. gada 5. februārim, kas sākotnēji tika noteikts līdz 2002. gada 5. februārim, un, otrkārt, Pirmās instances tiesa, kas piekrita izskatīt lietu paātrinātā kārtībā, atcēla nelabvēlīgo lēmumu ar 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietā *Schneider I*, pirms termiņa, kas noteikts līgumā pārdošanas īstenošanai.

202 Šajā kontekstā *Schneider* nolēma neizmantojot iespēju lauzt līgumu līdz 2002. gada 5. decembrim un tātad pieļāva, ka faktiskā pārdošana notika 2002. gada 10. decembrī.

203 No lietas materiāliem izriet, ka tā pieņēma šo lēmumu, galvenokārt pamatojoties uz bažām, ka atkārtotas detalizētas pārbaudes procedūras laikā pat pēc korektīvo pasākumu piedāvāšanas netiks pieņemts lēmums par koncentrācijas nesaderīgumu:

- risks, ka tiks pieņemts lēmums par nesaderību ar kopējo tirgu, ir jebkuras kontroles procesa neatņemama sastāvdaļa, vai tā notiek no sākuma vai arī pēc pirmā [nelabvēlīgā] lēmuma atcelšanas atkārtota administratīvā procesa ietvaros;

- [nelabvēlīgais] lēmums jebkurā gadījumā tiek pakļauts Kopienų tiesas pārbaudei.

²⁰⁴ Tomēr loģiskā juridiskā secība pēc nelabvēlīga lēmuma un lēmuma par sadalīšanu atcelšanas būtu, ka *Schneider* piedalītos detalizētas pārbaudes procedūras atsākšanas procesā līdz tā pabeigšanas brīdim, kad, kā būtībā savā apelācijas sūdzībā norādīja Komisija:

- vai nu tiek pieņemts lēmums, ar kuru koncentrāciju atzīst par saderīgu, un šajā gadījumā *Schneider* nebūtu jāpārdod *Legrand* un tātad nebūtu jācieš apgalvotā cenas samazinājuma dēļ,

- vai arī no jauna tiek pieņemts [nelabvēlīgs] lēmums, kā arī lēmums par sadalīšanu un šajā gadījumā pārdošana būtu bijusi loģiskas sekas konstatētajai nesaderībai un tātad nebūtu radījusi atlīdzināmus zaudējumus, jo šāda pārdošana ir saistīta ar risku, ko uzņēmums parasti apzinās, izmantojot Regulas 7. panta 3. punktā paredzēto iespēju veikt koncentrāciju, izsludinot publisku akciju apmaiņas piedāvājumu pirms Komisijas lēmuma par šo koncentrāciju.

205 Tādējādi jāatzīst, ka Pirmās instances tiesa izdarījusi secinājumus no pašas konstatējumiem un ir pieļāvusi kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā, jo apgalvoto zaudējumu tiešais iemesls ir *Schneider* lēmums, kas tai nebija obligāts pārdošanas procesā, kurš uzsākts iepriekš minētajos apstākļos, — pieļaut *Legrand* faktisko pārdošanu 2002. gada 10. decembrī.

206 Šo secinājumu neliek apšaubīt tas, ka, izdarot savu izvēli, *Schneider* bija pakļauta riskam maksāt soda naudu EUR 180 miljonu apmērā. Šāds risks izrietēja no pārdošanas līguma, ko šis uzņēmums noslēdza iepriekš minētajos apstākļos.

207 Visbeidzot ir jāapstiprina trešais pamats un vairs nav jāizvērtē tā trešās un piektās daļas pārējie argumenti, nedz arī tā pirmā, otrā un ceturtnā daļa.

208 No iepriekš minētā izriet: tā kā nav jāizvērtē ceturtais un piektais pamats, kas saistīti attiecīgi ar to, ka Pirmās instances tiesa ir noteikusi zaudējumus, uz kuriem *Schneider* nav atsaukusies, un ar kompensācijas procentu piešķiršanu, sākot no 2002. gada 10. decembra, par zaudējumiem, kas saistīti ar apgalvoto pārdošanas cenas samazinājumu, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tajā:

— Komisijai piespriests atlīdzināt divas trešdaļas no zaudējumiem, uz kuriem atsaucās *Schneider* un kuri radās *Legrand* pārdošanas cenas samazinājuma dēļ, kas tai bija jāpiešķir pircējam par pārdošanas faktiskās veikšanas atlikšanu līdz 2002. gada 10. decembrim;

— noteikta ekspertīze, lai izvērtētu šo zaudējumu prasījumu;

— piespriesti tam atbilstoši procenti.

209 Pārējā daļā apelācijas sūdzība ir jānoraida.

VII — Par pārsūdzētā sprieduma daļējas atcelšanas sekām

210 Saskaņā ar Kopienu Tiesas Statūtu 61. panta pirmo daļu, ja apelācija ir pamatota, Tiesa atceļ Pirmās instances tiesas spriedumu. Tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Pirmās instances tiesā.

211 Šajā gadījumā tiesvedības stadija lietā ļauj spriest par *Schneider* celto prasību par atlīdzību.

A — Par zaudējumiem, ko veido izmaksas, kas Schneider radās, piedaloties atkārtotā koncentrācijas kontroles procedūrā

212 Pārsūdzētajā spriedumā Kopienai tika piespriests atlīdzināt zaudējumus, ko veido izmaksas, kas *Schneider* radās, piedaloties atkārtotā koncentrācijas kontroles procedūrā, kura notika pēc spriedumu lietās *Schneider I* un *Schneider II* pasludināšanas.

- 213 Komisijas apelācijas pamati, kas vērsti pret šo spriedumu, tika noraidīti.
- 214 Turpinājumā ir jānovērš attiecīgie zaudējumi.
- 215 Savā pieteikumā par zaudējumu atlīdzību *Schneider* atsaucas uz papildu izmaksām par kopējo summu EUR 2 107 619,18, kas galvenokārt saistītas ar tās juridisko, ekonomikas un banku padomdevēju palīdzību.
- 216 Kā ir nopriests pārsūdzētā sprieduma 320. punktā, lai noteiktu summu, kura Kopienai ir jāatlīdzina *Schneider*, no visiem šiem izdevumiem ir jāatskaita:
- kopējā izdevumu summa, kas *Schneider* radās lietās T-310/01, T-77/02 un T-77/02 R,
 - samaksa par juridisko, ekonomikas un banku padomdevēju konsultācijām un citi administratīvi izdevumi, kas radušies, izpildot sadalīšanu saskaņā ar Komisijas paredzēto kārtību;
 - izdevumi, kas *Schneider* noteikti radušies saistībā ar savstarpējā atbalsta korektīvajiem pasākumiem, kurus tai jebkurā gadījumā būtu bijis jāpiedāvā pirms nelabvēlīgā lēmuma pieņemšanas, ja tas tiktu pieņemts, ievērojot tās tiesības uz aizstāvību.

217 Lietas dalībniekiem vai nu trīs mēnešu laikā, sākot no šī sprieduma pasludināšanas dienas, ir jānosūta Tiesai šo zaudējumu summas aprēķins, par kuru panākta kopīga vienošanās saskaņā ar iepriekšējā punktā norādīto aprēķina kārtību, vai šajā pat termiņā ir jāiesniedz Tiesai savi summas prasījumi.

B — *Par zaudējumiem, kas atbilst Schneider piešķirtajam Legrand pārdošanas cenas samazinājumam*

218 Pārsūdzētajā spriedumā Kopienai tika piespriests atlīdzināt divas trešdaļas no zaudējumiem, ko veido *Legrand* pārdošanas cenas samazinājums, kuru *Schneider* piešķīra pircējam par faktiskās pārdošanas izpildes atlikšanu līdz 2002. gada 10. decembrim. Turklāt tika noteikta ekspertīze, lai izvērtētu šos zaudējumus, un piešķirti atlīdzībai atbilstoši procenti.

219 Šie sprieduma punkti ir atcelti Komisijas apelācijas rezultātā.

220 Tādējādi ir no jauna jāspriež par *Schneider* prasījumu par attiecīgajiem zaudējumiem.

221 Ņemot vērā pamatojumu, kura rezultātā pārsūdzētais spriedums tika daļēji atcelts, ir jāatzīst, ka nepastāv tieša cēloņsakarība starp strīdīgo cenas samazinājumu un pārkāpumu Komisijas nelabvēlīgajā lēmumā.

- 222 Apgalvoto zaudējumu tiešais cēlonis ir *Schneider* lēmums, kas tai nebija obligāts, — pieļaut, ka *Legrand* faktiskā pārdošana notiek 2002. gada 10. decembrī.
- 223 Līdz ar to *Schneider* prasība par šo zaudējumu un atbilstošo procentu atlīdzību ir jānoraida.

VIII — Par tiesāšanās izdevumiem

- 224 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 122. panta pirmo daļu Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu.
- 225 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 226 Komisija ir prasījusi piespriež *Schneider* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas attiecas uz tiesvedību pirmajā instancē un apelāciju.
- 227 Tā kā šis spriedums lielākoties ir *Schneider* nelabvēlīgs attiecībā uz pamatiem un lūgumiem, tai ir jāpiespriež papildus savu tiesāšanās izdevumu segšanai, kas attiecas uz procesu pirmajā instancē un šo procesu, atlīdzināt divas trešdaļas no Komisijai šajos procesos radītajiem tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 11. jūlija spriedums lietā T-351/03 *Schneider Electric*/Komisija tiek atcelts tiktāl, ciktāl tajā:
 - Eiropas Kopienai piespriests atlīdzināt divas trešdaļas no zaudējumiem, uz kuriem atsaucās *Schneider Electric SA* un kuri radās *Legrand SA* pārdošanas cenas samazinājuma dēļ, kuru tai bija jāpiešķir pircējam par pārdošanas faktiskās veikšanas atlikšanu līdz 2002. gada 10. decembrim;
 - noteikta ekspertīze, lai izvērtētu šo zaudējumu prasījumu;
 - piespriesti tiem atbilstoši procenti;
- 2) pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt;
- 3) lietas dalībniekiem trīs mēnešu laikā no šī sprieduma pasludināšanas dienas ir jānosūta Eiropas Kopienu Tiesai to zaudējumu summas aprēķins, ko veido izdevumi, kas *Schneider Electric SA* radušies, piedaloties atkārtotas koncentrācijas kontroles procesā, kurš notika pēc Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietās T-310/01 un T-77/02 *Schneider Electric*/Komisija pasludināšanas, un par ko panākta kopīga vienošanās saskaņā ar šā sprieduma 216. punktā noteikto kārtību;

- 4) ja šāda vienošanās netiek panākta, lietas dalībniekiem šajā pašā termiņā Eiropas Kopienu Tiesai ir jāiesniedz savi aprēķini;
- 5) pārējā daļā *Schneider Electric SA* prasību noraidīt;
- 6) *Schneider Electric SA* sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas saistīti ar procesu pirmajā instancē un šajā procesā, un atlīdzina divas trešdaļas no Eiropas Kopienu Komisijas tiesāšanās izdevumiem šajos procesos.

[Paraksti]